

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος Συνδρομή ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, ἔρ. 10, ἐν τῇ ἰατρικῇ ἔρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6. 26 Ἀπριλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ἰ. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Συνίσχεται ἐδὲ σελ. 215.

Οὗτος εἶχεν ἀποσυρθῆ οἰκᾶδε, κ' ἐκεῖ ἐπανεῦ-
ρεν αὐτὸν ὁ συνάδελφός του κρατοῦντα ξίφος,
καὶ σπαθοκοποῦντα ἐκμανῶς κατ' ἀοράτου φαν-
ταστοῦ ἐχθροῦ, ὃν παρίστα τὴν στιγμὴν ἐκείνην
εἰς τῶν τοίχων τῆς αἰθούρας του.

— Ἐξείρετον μέσον πρὸς διασκέδασιν τῆς πλή-
ξεως! ἀνέκραξεν ὁ βραχύσωμος ἱατρός. Λαμπρὰ
ἄσκησις, ἀλλὰ κἄπως κουραστική μ' αὐτὴν τὴν
ζέστην.

— Ζέστη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· ἀπεναντίας εἶνε
δροσιὰ πολὺ εὐχάριστος.

— Οὐφ! Συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ
κλείσω αὐτὸ τὸ παράθυρον· εἶμαι φοβερὰ ἰδρω-
μένος. Εὐχαριστῶ! — Ὡραία ἐμπλέξαμεν! προσέ-
θηκεν ἐνδομύχως, ἀφοῦ προσεῖδε τὸν Ἀντώνιον.

Καὶ ταῦτα διανοοῦμενος κατέπεσε μᾶλλον ἢ
ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἑδρᾶς.

— Μεγάλῃ σας καλωσύνῃ νὰ κάμετε τόσον
δρόμον καὶ μ' αὐτὸν τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον τό-
σον ἀποστρέφεσθε, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Τί παίρνετε;
ἐν ποτήριον παλαιὸν κρασί ἢ ὀλίγον ροσὸλι; ἢ
ὀλίγον ζεστὸ κρασί, ἀφοῦ εἴθε ἰδρωμένος.

— Ὅχι, ὄχι κρασί· ὀλίγην λεμονάδα σας πα-
ρακαλῶ. Οὐφ! τί σκληρὰ καθίσματα ποῦ ἔχετε!
προσέθηκεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε, ἀερίζομενος διὰ τοῦ
μανδηλίου του.

— Δὲν εἶνε ἀναπαυτικά! εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀν-
τώνιος. Πῶς ἀφήκατε τὴν κυρίαν Δάβεν, ἡρώ-
τησεν ἐκθλίβων ἐντὸς ποτηρίου νεόκοπον λεμό-
νιον.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθὼς σεῖς ἀπὸ μάρμαρον,
ἀπήντησεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε, ἀρχόμενος τῆς μά-
χης. Δι' αὐτὸ δὲν τὴν εἶδα πρὶν ἔλθω ἐδῶ. Δὲν
εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ τῆς εἶπω ὅτι τὴν ἐγ-
κατελείψατε.

— Ἡ καυμένη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος μετ' αἰ-
σθήματος πᾶν ἄλλο μαρτυροῦντος ἢ μάρμαρον.
Τί γλυκεῖς τρόποι, καὶ τί λαμπρὰ διάνοια!

— Ἀληθῶς! εἶπε ψυχρῶς ὁ ἱατρός Ὑόρκε·
σεῖς εἴχετε καιρὸν νὰ τὰ ἰδῆτε ὅλ' αὐτά.

— Ὅθ' μὲ ἐνθυμηθῇ, εἶμαι βέβαιος.

— Βέβαιον, ὅθ' σὰς ἐνθυμηθῇ, εἶπεν ὁ βραχύς
ἄγγλος, τονίζων τὰς λέξεις. Κ' ἐκεῖ, ὅς ὁ πτωχὸς

Σὺρ Ἰωάννης! εἶνε ἄξιος λύπης καὶ αὐτός. Δὲν
εἶδα ποτέ μου ἄνθρωπον πλέον στενοχωρημένον.

— Διὰ ποῖον λόγον; ἡρώτησεν ὁ ἱατρός, ἀν-
λύων τὴν σάκχαριν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου.

— Οἱ χειρότεροι τυφλοὶ εἶνε ὅσοι δὲν θέλουν
νὰ βλέπουν. Σεῖς τὸν ἀρίνετε, κ' ἐγὼ δὲν ἤμπο-
ρῶ νὰ μείνω. Τί θὰ γείνη ἡ κόρη του, τὸ γλυκὺ
αὐτὸ καὶ χάριεν πλᾶσμα;

— Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μείνετε;

— Ἀδύνατον! πρέπει σήμερον μετὰ μεσημ-
βρίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Νίκαιαν· ἔχω τόσους
ἀσθενεῖς!

— Αὐτὸ εἶνε δυσάρεστον, εἶπε στένων ὁ Ἀν-
τώνιος· πολὺ δυσάρεστον! Λυποῦμαι πολὺ, πολὺ
λυποῦμαι διὰ τὴν ταλαιπωρὸν κόρην. Ὡς πρὸς
τὴν γηραιὴν ἐκείνην ἐνσάρκωσιν τῆς ὑπερηφάνειας,
τὸν πατέρα της, ἀδιαφορῶ. Δὲν εἶδα ποτέ μου
μούμιαν πλέον τραχεῖαν, πλέον ξηράν, πλέον ἐ-
γωιστικὴν, ἐπίμονον καὶ ἀλαζόνα.

Ὁ ἱατρός Ὑόρκε ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐν' ἀ-
ποφύγῃ τὸν κατακλυσθὲν αὐτὸν τῶν ἐπιθέτων.

— Καὶ ἀδελφὴ μου ἂν ἦτο ἡ κόρη του, ἐξ-
κολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω
δι' αὐτὴν περισσώτερον τοῦ ὅ, τι ἔκαμα. Καὶ πῶς
μὲ ἀντῆμειψεν ὁ ἀγέρωχος αὐτὸς κύριος; Μὲ ἀν-
τιλογίαν πάντοτε, μὲ δυσπιστίαν καὶ μὲ αὐθά-
δειαν!

— Πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσατε, ἀγαπητὴ συ-
νάδελφε, διέκοψεν ἡπίως ὁ ἱατρός Ὑόρκε. Ἡ δύ-
ναμις τῆς συνηθείας, βλέπετε, ἡ κοινωνικὴ τά-
ξις...

— Ὡς τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν περιπόρφυρος
ὁ Ἀντώνιος, τί μὲ μέλει ἐμὲ δι' ὅλ' αὐτά; Ἀς
λατρεύῃ ὅλη ἡ Ἀγγλία, ἂν θέλῃ, τὴν κοινωνικὴν
του τάξιν καὶ τὴν οἰκογένειάν του· ἐγὼ καὶ μίαν
διάθεσιν δὲν ἔχω γὰρ τὴν μνηθῶ. Εἶμαι πλασμέ-
νος κ' ἐγὼ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ὅπως αὐτός, καὶ
δὲν μ' ἀρέσκει νὰ μὲ πατῇ, ἔστω καὶ ἂν ἦτο εἰκο-
σάκις μεγαλειότερος ἢ πλουσιώτερος. Σεῖς οἱ ἄγ-
γλοι εἴθετε ὑπερήφανοι· τόσον τὸ καλλίτερον. Ἀλλὰ
κ' ἐγὼ εἶμαι ὑπερήφανος, καὶ θέλω οἱ ἄνθρωποι
νὰ συναισθάνωνται τὴν ἀξίαν των. Ἀλλὰ μή-
πως ἡ εὐγενὴς ὑπερηφάνεια, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς
συνειδήσεως τῆς ἰδίας ἀξίας, ἀποκλείει τὸν σε-
βασμὸν τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων;

— Βεβαίως ὄχι, παρετήρησεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε,
σταυρῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σφαιροειδοῦς ὄγκου

τῆς κοιλίας του καὶ περιστρέφον τοὺς ἀντίχει-
ράς του ἐνθεν κακεῖθεν.

— Μοῦ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰταλὸς, ὅτι
εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν εὐρέθημεν ὁ εἰς ἀπέναντι
τοῦ ἄλλου, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἂν εἶχεν ἕχνος καρ-
δίας, μοῦ ὄφειλεν, ἂν ὅχι τι ἄλλο, τὴν κοινὴν
τοῦλάχιστον ἐκείνην εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν δει-
κνύουν πρὸς ἀλλήλους καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι ἄνθρω-
ποι. Διότι τέλος πάντων αὐτὸς μοῦ χρεώσται χά-
ριν ἢ ἐγὼ εἰς αὐτόν; Αὐτὸς ὑπερέστη ἐμὲ ἢ αὐ-
τὸν ἐγὼ; Βλέπω μίαν ἄμαξαν ἀνατετραμμένην
τρέχω νὰ δώσω βοήθειαν, καὶ... — Ἀλλὰ, τώρα
τὸ συλλογίζομαι, ἵσως ἦτον ἀδιακρισία ἐκ μέ-
ρους μου. Βεβαίως, ἀναντιρρήτως. Τί ἀνόητος ἦ-
μην νὰ μὴ τὸ ἴδω ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ
κτῆνους! Εἶχε δίκαιον· τί ἤθελα ἐγὼ ν' ἀναμιχθῶ
εἰς τὸ πόδι τῆς κυρίας, νὰ τὸ ἐπιδέσω, καὶ νὰ
κάμω ὅ,τι ἔκαμα, πρὶν ζητήσω τὴν ἄδειαν αὐτοῦ
τοῦ ἄγγλου μεγαστῆνος; "Όταν τὸν ἰδῆτε, ζη-
τήσατέ του, σὰς παρακαλῶ, συγγνώμην ἐκ μέ-
ρους μου, καὶ βεβαιώσατέ τον ὅτι δὲν ὁ ἄμαρ-
τήσω πλέον. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν τὸ κά-
μω. "Όλοι αἱ ἀγγλίδες εὐγενεῖς ἡμποροῦν τοῦ
λοιποῦ νὰ σπάσουν τὰ πόδια των, τὰ χέρια των,
καὶ αὐτὰ τὰ κεφάλια των ἐν πάσῃ ἀνέσει. Ἐγὼ
βεβαίως δὲν θὰ προτείνω εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπηρε-
σίαν μου.

Εἶδετε ποτέ σας ἐπιτήδειον ἀλιεὺς κρατοῦντα
χονδρὸν ἀττακέα ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ὁριμῆς του;
τὸν εἶδετε ἀφίνοντα ἐλεύθερον τὸν ἰχθὺν νὰ τρέ-
χῃ ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει τὸ μῆκος τοῦ θώμιγκος;
χωρὶς διόλου νὰ τὸν ταράττῃ; νὰ κλίνη τούναν-
τίον πρὸς αὐτόν καὶ ὁριμὴν καὶ κάλαμον, καὶ
νὰ ἐνθαρρύνῃ οὕτω τὴν ἄγραν του εἰς ἐξάντλη-
σιν ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων; νὰ ἀναμένη δὲ
τέλος τὴν παντελὴ τοῦ ἰχθύος ἐξάντλησιν καὶ
διὰ βιαίας αἰφνιδίου ὀλκῆς νὰ τὸν βίπτῃ τέλος
σπαίροντα ἐπὶ τοῦ αἰγικλοῦ; "Όμοια μηχανώ-
μενος καὶ ὁ ἐπιδέξιός ἱατρός, ἀφῆκε τὸν νέον
τοῦ φίλον νὰ τελειώσῃ τὸν φιλιππικόν του, χω-
ρὶς παντάπασιν νὰ τὸν διακόψῃ, καὶ παρεμύνευε
τὴν πρόσφορον στιγμήν, ὅπως ἀνελεύσῃ αὐτόν
κατηνυασμένον καὶ ἄδραν.

— Ἀλλὰ ἡ νέα; εἶπεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε, ὠφε-
λούμενος ἐκ τῆς πρώτης διακοπῆς. Δὲν ὁμιλεῖτε
περὶ τῆς νέας. Σὰς ἐφάρθη καὶ αὐτὴ κακὰ;

— "Ό, διόλου, ἡ ταλαιπώρος κόρη, εἶπεν ὁ
Ἀντώνιος διὰ φωνῆς πραυνθείσης ἀμέσως. Ἐφάνη
τούναντίον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὐγνώμων καὶ προση-
νεστάτη.

— Καὶ λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ βραχύσωμος ἄγ-
γλος, ἐπιτιθέμενος ἐκ τοῦ συστάδην κατὰ τοῦ
Ἀντωνίου, θὰ τιμωρήσατε τὴν ἀθώαν κόρην διὰ
τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρός της;

— Ὁ Ἀντώνιος ἐσιώπησε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἄγγλος, ἐννοῶ τὴν σι-
ωπὴν σας. Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε δι' ἐμὲ: Τίς θὰ

θεραπεύσῃ τὴν μίς Δάβεν; Σεῖς δὲν θέλετε καὶ
ἐγὼ δὲν δύναμαι.

— Δὲν ἐχάθησαν οἱ ἱατροὶ, ὑπέλαθεν ὁ Ἀν-
τώνιος, βεβαιωμένως μειδιῶν. Εἶνε εἰς εἰς τὴν Βεν-
τιλίαν καὶ ἄλλος εἰς τὸ Σάν-Ρέμο. Ἐδῶκα
ἤδη εἰς τὸν Σίρ Ἰωάννην καὶ τὰ ὀνόματα καὶ
τὰς διευθύνσεις των.

— Μεγάλῃ ἐκ μέρους σας εὐγένειαν· ἀλλ' ἢ-
ξεύρετε πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν κάμνει οὔτε ὁ εἰς
οὔτε ὁ ἄλλος. Μάλιστα· κυττάζετε με ὅσον θέ-
λετε. Γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι τὸ πάθημα τῆς
μῆς Δάβεν ἀπαιτεῖ δεξιότητα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔ-
χει κανεὶς τῶν δύο αὐτῶν κυρίων, καὶ προσοχὴν
διαρκῆ, τὴν ὁποίαν μόνον ἄνθρωπος κατοικῶν
ἐδῶ δύναται νὰ δώσῃ. Τώρα λοιπὸν, ἐξηκολού-
θησεν ὁ ἱατρός, τί θὰ ἐλέγετε, ἂν ἡ ἀθώα αὐτὴ
κόρη, ἢ τόσον καλὴ καὶ τόσον ἀξιαγάπητος ἐ-
γίνετο χωρὶς δι' ὅλην τὴν τὴν ζωὴν, καὶ τοῦτο
διότι τῆς ἔλειψεν ἡ προσήκουσα θεραπεία;

— Θεὸς φυλάξῃ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ἀντώ-
νιος.

— Ἐλάτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε,
εἰπέτε μίαν λέξιν, καὶ ἀπαλλάξατε κ' ἐμὲ, τὸν πα-
λαιόν σας φίλον, ἀπὸ τὴν ἀμνηστίαν.

— Ποίαν ἀμνηστίαν; ἠρώτησεν ἐκπληκτός ὁ
ἰταλὸς, μὴ ἀναμένων τοιαύτην αἵτησιν.

— Ἐννοεῖτε, εἶπεν ὁ ἄγγλος, ὅτι ὅσας ὑπο-
χρεώσεις καὶ ἂν ἔχω εἰς τὴν Νίκαιαν, — καὶ εἶνε
πολλαὶ καὶ σπουδαῖαι, — δὲν ἡμπορῶ τέλος πάν-
των νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην
ἐνώπιον τοιοῦτου διλήμματος, ἐπὶ ξένης γῆς.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ υποθέσω ὅτι ἔρχεσθε ἐκ
μέρους τοῦ Σίρ Ἰωάννου;

— Φυσικά.

— Καὶ ὅτι ὁ Σίρ Ἰωάννης ἐπιθυμεῖ...

— Ἐπιθυμεῖ; ὅλ' ἦτον εὐτυχῆς, ἀγαπητέ μου,
εὐτυχῆς νὰ σὰς δεχθῇ ἄνευ ὄρων. Ὅλ' ἦσθε ἀπό-
λυτος μονάρχης εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς.

— Ἔστω, ἄς γείνη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, νικη-
θεῖς. Ὅλ' ἐπιστρέφω πρὸς θεραπείαν τῆς θυγατρὸς
του. Ἀλλὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι ἂν τὸ κάμνω, τὸ
κάμνω χάριν ὑμῶν καὶ τῆς ταλαιπώρου νεάνιδος.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἱατρός Ὑ-
όρκε ἐκ βάθους ψυχῆς· εἰσθε εὐγενῆς καρδία καὶ
ἀξίζετε δώδεκα ὥς τὸν Σίρ Ἰωάννην. Εὐχαριστῶ
καὶ πάλιν, ἐπανέλαθε σφίγγων ἐγκαρδίως τὰς
δύο χεῖρας τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ ἰταλὸς ἐφόρεσε τὸν πῆλόν του, τὸν αὐτόν
ἐκείνον κωνικὸν πῆλον, ὅστις εἶχε τοσοῦτον τρο-
μάζει τὸν Σίρ Ἰωάννην κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν
συνάντησιν, καὶ οἱ δύο συνάδελφοι, ἐγγὺς ἀλλήλων
βαδίζοντες, κατηνυθύνθησαν πρὸς τὸ πανδοχεῖον
τῆς Κεραμίδος. Ὁ ἱατρός Ὑόρκε ἀπέφυγε νὰ ὁμι-
λήσῃ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πρόθεσις προσβολῆς
ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, κατὰ
τὰς ὁδηγίας τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ἔπρεπε ν' ἀποτε-
λέσῃ τὸν πρῶτον καὶ ἀπαραιτήτον τῆς διαπραγ-

ματεύσεως ἔρον. Ἐννόει κάλλιστα ὁ ἄγγλος, ὅτι
ἀπέναντι τῆς εὐγενοῦς καὶ εὐσεβέστατου φύσεως
τοῦ Ἀντωνίου οἰσθητότε περι τούτου λόγος ἦ-
θελεν ἐπιφέρει ἀμέσως τὴν ἀποτυχίαν.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης περιεπάτει κατὰ τὸ διάστημα
τοῦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀμνηστῶν καὶ στενοχωρού-
μενος, ἐξερχόμενος ἐνίοτε εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ
θεωρῶν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Βορδιγέρας. Αἶφνης ἀ-
νεκάλυψε τοὺς δύο ἱατροὺς, καταβαίνοντας τὸν
λόφον. Ἡ ὁρὰ δὲ αὐτῇ, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ,
προῦκάλεσεν ἀμέσως παρὰδοξον διαστολὴν τῶν
βρωθῶνων του, ὡς ἂν πᾶσαι συνάμα αἱ πορτοκαλ-
λέαι καὶ λεμονέαι τοῦ κήπου εἶχον ἀναδῶσαι δυ-
σώδη ἀποφορᾶν.

Ἐν τούτοις, ὅτε οἱ κύριοι ἐκείνοι εἰσῆλθον, ἡ
παροδικὴ αὕτη δυσἀρέσκεια εἶχε παρέλθει, καὶ
ὁ βαρωνέτος ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ πολλῆς φι-
λοφροσύνης. Ἐσχε μάλιστα τὴν συγκατάθεσιν
ν' ἀποτείνῃ εὐγενεῖς τινας, ἀλλὰ μεμετρομένους
λόγους πρὸς τὸν ἱατρὸν Ἀντώνιον, ἐκφράζοντας
τὴν λύπην του διὰ τὴν γενομένην παρενόησιν,
πρὸς οὗς ἐκείνος ἀπήντησε δι' ὁμοίας μὲν, ἀλλ'
εὐπρεπεστέρως νᾶπως δηλώσας. Ὁ ἱατρός Ὑ-
όρκε, οὐτινος τὴν ἀγωνίαν, καθ' ὅλα ταῦτα, ἐ-
μαρτύρουν αἱ ἐπανειλημμέναι κατὰ τῆς ταμβά-
κοθήκης του ἔφοδοι, ἀνέπνευσε τέλος ἐλευθέρως
μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, καὶ εἶπε
καθ' ἑαυτόν:

— Καλὰ ἐξεμπερδεύσα!

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σίρ Ἰωάννης ἀποτεινόμενος
πρὸς τὸν ἱατρὸν Ὑόρκε, δὲν μοῦ μένει ἄλλο ἢ νὰ
σὰς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν ἐλευ-
θερίαν σας, παρακαλῶν συνάμα νὰ μὲ συγχωρή-
σετε ὅτι κατεχράσθην τόσον τὸν πολῦτιμον και-
ρὸν σας. Θέλετε νὰ διατάξω νὰ ζεύξουν;

Ἡ ταχύτης μετ' ἧς ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο
δεκτὴ, κατέδειξε πόσον εὐκαίριος ἦτο.

— Τότε, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρωνέτος,
θὰ σὰς ἀφήσω πρὸς στιγμήν νὰ τὰ εἰπῆτε. Ἐγὼ
δὲ θὰ ὠφελθῶ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψω με-
ρικὰ γράμματα διὰ τὴν Νίκαιαν.

Καὶ χαίρων ὅτι εὖρε λόγον νὰ ἐκφύγῃ, κατέ-
λιπε ταχέως τὸ δωμάτιον.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἐχρησιμοποίησε κάλλιστα τὸν
χρόνον, ὅστις ἐδαπανήθη πρὸς ἀνέυρεσιν ἵππων,
καὶ ἔγραψε πολλὰς ἐπιστολάς. Πρῶτον πρὸς τὸν
υἱόν του, εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μέγαρον αὐτοῦ, εἶτα
πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ πληρεξούσιόν του, καὶ κα-
τόπιν πρὸς τὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπιστάτην του — πα-
ραγγέλλων καὶ εἰς τοὺς τρεῖς νὰ τῷ στείλωσιν
εἰς Βορδιγέραν τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας
του. Εἰς τὰ γράμματά του ταῦτα προσέθηκε κα-
τάλογον μακρὴν πραγμάτων, ὧν παρήγγελλε τὴν
ταχεῖαν ἀποστολὴν εἰς τὸν ἐν Νίκαιᾳ ταχυδρό-
μον του. Πλὴν δὲ τούτων ἔλαβεν ὁ Γιάννης καὶ
μακρὸν ὄμμαθον προφορικῶν παραγγελιῶν, πάν-
τα δὲ ταῦτα, ἐπιστολαὶ, κατὰλογοι, παραγγε-

λίας, ἐνέφαινον ὅτι ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχεν ἀποφα-
σίσει νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ δυσἀρέστῳ
ἐκείνῃ πολίχνῃ. Ὁ βαρωνέτος εἶχεν ἐννοήσει τέ-
λος πάντων ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὑπομονήν, καὶ
εἶχεν ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν περιστάσε-
ων. Οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία
του δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξιλεωθῇ, καὶ ἐν τῷ βά-
θει τῆς καρδίας του παρέμεινε πάντοτε ἡ κατὰ
τοῦ ἰταλοῦ ὀργή.

Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἐπέμεινε νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἱα-
τρὸν Ὑόρκε μέχρι τῆς ἀμάξης, καὶ νὰ ἐξετάσῃ
ἰδίους ὁμμασιν ἂν ἦσαν πάντα ἐν τάξει. Τὴν πρό-
φασιν δὲ ταύτην μετεχειρίσθη, ἵν' ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ
καθίσματος τῆς ἀμάξης, πλησίον τοῦ ἱατροῦ,
χαρτίον τι συνεπτυγμένον, ὅπερ ἐκείνος προσε-
ποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησε. Μόλις ὁμοῦς ἐκλείσθη
ἡ θύρα ὑπὸ τοῦ βαρωνέτου, καὶ ὁ ἄγγλος ἱατρός
ἔσπευσε ν' ἀνοιξῇ καὶ παρατηρήσῃ προσεκτικῶς
τὸ χαρτίον, ὅπερ καὶ ἀπέθηκε, λίαν εὐχαριστη-
μένος, ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του. Μετὰ τοῦτο δὲ,
κατάκοπος τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἐξηπλώθη
ὁ ἀγαθὸς ἱατρός ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς ἀμά-
ξης, καὶ ἀφοῦ ἀνέκραξεν ἐπὶ ἁπαξ: «Ποῦ ἐμ-
πλεξά!» ἀπεκοιμήθη τοσοῦτον βαθέως, ὥστ' ἐ-
ξύπνησεν ἐν Νίκαιᾳ, πρὸ τῆς θύρας του.

ΣΤ'

Μικραὶ ἐνασχολήσεις.

— Ἐχω χίλια πράγματα νὰ σὰς ἐρωτήσω, εἶ-
πεν ἡ Λουκία, ὅτε τὴν ἐπαύριον πρῶταν ἐφάνη ὁ
Ἀντώνιος.

— Ἀλήθειαν; ἠρώτησε φαιδρῶς ὁ ἰταλός. Λαμ-
πρὰ, εἶμαι ἑτοιμός. Πρὶν βαρυνθῶ ἐγὼ ν' ἀπαντῶ
θὰ βαρυνθῆτε σεῖς νὰ ἐρωτᾶτε. Ἀλλὰ μοῦ λέ-
γετε πρὸ παντὸς ἄλλου πῶς εἴσθε, καὶ μοῦ ἐπι-
τρέπετε νὰ ἐξετάσω τὸν σφυγμὸν σας;

Περαιτωθείσης δ' εὐχαρίστως τῆς ἱατρικῆς ἐξε-
τάσεως,

— Τώρα, εἶπεν ἡ Λουκία, θὰ σὰς εἰπῶ ἐν πρώ-
τοις ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ δώσω μερικὰ χρήματα
εἰς τὸν Πρόσπερον. Πόσα νὰ τοῦ στείλω;

— Ἀς ἰδῶμεν, εἶπε σκεπτόμενος ὁ Ἀντώνιος.
Ἀς υποθέσωμεν ὅτι ὁ Πρόσπερος μένει ἀνίκανος
πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, τὸ ὁποῖον
εἶνε πιθανώτατον. Δεκαπέντε ἡμέραι, πρὸς τριά-
κοντα σολδία τὴν ἡμέραν, τὰ ὁποῖα συνήθως λαμ-
βάνει, κάμνουν εἴκοσι δύο φράγκα καὶ πενήντα
λεπτά· ἂν τοῦ στείλετε εἰκοσιπέντε φράγκα, θὰ
ἔχῃ καὶ νὰ προμηθευθῇ κᾶπως καλλιτέραν τροφήν
κατὰ τὴν ἀνάγκην του.

Ἡ Λουκία παρεκάλεσε τὴν Χούτσινς νὰ τῇ
φέρῃ τὸ βαλάντιόν της.

Ἀς παρατηρήσωμεν ἐφάπαξ, ὅτι ἡ Χούτσινς
παρίστατο πάντοτε εἰς τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἱα-
τροῦ, ἐργαζομένη πρὸς τὴν νεκρὰν κυρίαν της, ἢ ἐν
τῷ ἴδιῳ αὐτῆς δωματίῳ ἀπέναντι τῆς πάντοτε
ἀνοιχτῆς θύρας.

Ἡ Λουκία ἔδωκε χρήματα εἰς τὸν ἱατρὸν.

— Πενήντα φράγκα! εἶπεν οὗτος· εἶνε τὸ διπλὸν ἄφ' ὅτι σὰς ἐσυμβούλευσα.

— Τὰ ἄλλα εἰκοσιπέντε, παρετήρησεν ἡ Λουκία, εἶνε διὰ τὰ ἱατρικά.

— Ὁ Πρόσπερος δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ οὔτε οὔτε ἱατρὸν οὔτε ἱατρικά. Εἰς εἶμαι ὁ ἱατρός τοῦ δήμου καὶ ὁ δῆμος μὲ πληρώνει διὰ τὰ θεράπευα τοὺς ἀπόρους.

— Καὶ τὰ ἱατρικά ποῖος τὰ δίδει;

— Εἰς. Ἐγὼ πολλά, τὰ ὅποια δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ξεκάνω. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, ὅταν βοηθῇ τις τοὺς πτωχοὺς. Δώρον μεγαλειότερον τοῦ ἀναγκαίου ἐμψυχώνει τὴν ἀνικηρίαν καὶ κάμνει περισσότερον κακὸν παρὰ καλόν.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει πάντοτε καὶ ὁ πατέρας. Δὲν ἐπιμένω, ἱατρεῖ, αὐτὴν τὴν φράσιν εἰς τὴν ἰδέαν μου, ἀρκεῖ νὰ μοῦ υποσχεθῇτε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, ἂν ὁ Πρόσπερος λάβῃ ἀνάγκην μεγαλειότερου ποσοῦ, ἢ ἂν γνωρίζετε ἄλλους, οἱ ὅποιοι νὰ ἔχουν ἀνάγκην.

— Δὲν ἤξεύρω τῇ ἀληθείᾳ, ἂν πρέπει νὰ σὰς δώσω τοιαύτην ὑπόσχεσιν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος μετὰ μεριμνίας ἐρηνηνύοντος ἄλλως τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του· ἂν ἐπιμένετε, καθὼς λέγετε, εἰς τὴν ἰδέαν σας, φοβοῦμαι μήπως οἱ πτωχοὶ ἀλλ' ἀνεξάρτητοι χωρὶς μας διαφθορῶν πολὺ γρήγορα. Ἐτελειώσατε τὰς ἐρωτήσεις σας;

— Μόλις ἤρχισα. Εἰπέτε μου τώρα, διατί ἐφάρτε χθὲς ἐκεῖνον τὸν ἀνίστονον ἄγγλον ἱατρὸν;

— Ἀνίστονον; διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνιος ἐκπεπληγμένος.

— Διότι εἶνε τόσο γλυκύς, τόσο περιποιητικός. Συχαίνομαι τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν τόσο γλυκά. Δὲν θέλω ἄλλον ἱατρὸν ἀπὸ σὰς· κ' ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ μοῦ φέρετε κανένα.

— Ὁρεῖλω λοιπὸν, καθὼς φαίνεται, αὐτὴν τὴν προτίμησιν εἰς τοὺς τρόπους μου τοὺς ὅχι τόσο περιποιητικούς. Μὴ φοβήσῃς ὁ ἄγγλος ἱατρός εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὴν Νίκαιαν.

— Κ' ἐλπίζω νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ διατί ἤλθεν; ἐπέμειναν ἐρωτῶσα ἡ Λουκία.

— Ἦλθε, διότι ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα, καθὼς σὰς εἶπα. Ἐπέρασε νὰ μὲ ἰδῇ κατὰ τύχην, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Νίκαιαν, κ' ἔχρην πολὺ ὅτι ἡδυνάμην νὰ ζητήσω τὴν γνώμην του περὶ τοῦ ποδός σας. Ἐπειδὴ δὲ, φυσικῶς, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξετάσῃ, σὰς τὸν ἔφερα. Ἐκτὸς τοῦ κύρους τῆς γνώμης του, ἐσκέφην ὅτι, ἂν ἐσυμφωνεῖ μὲ τὰς ἰδέας μου, καθὼς ἤλπιζα, ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἤθελεν ἀποδώσει εἰς αὐτὰ περισσοτέραν σπουδαιότητα.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ἐπιμένοντα ὡς παιδίον.

— Δὲν νομίζετε, ὡς νομίζω κ' ἐγὼ, πολὺ φυσικὸν νὰ ἐμπνέῃ εἰς ἕνα ἄγγλον περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην ἱατρός ἄγγλος ἢ ἱατρός ξένος;

— Ὁ πατέρας λοιπὸν δὲν ἦτο σύμφωνος μαζί σας;

— Δὲν εἶπα τοῦτο. Ἀλλ' ὅπως δῆποτε δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, μὴ ὢν ἱατρός, νὰ θεωρήσῃ μερικὰ πράγματα ὅπως ἐγώ.

— Καὶ ποῖα ἦσαν αὐτά, σὰς παρακαλῶ; ἐξηκολούθησεν ἐπιμένοντα ἡ Λουκία.

— Ἀλλὰ σὰς, βλέπω, μὲ υποβάλλετε εἰς σωστήν ἀνάκρισιν; εἶπεν ὁ ἱατρός γελῶν.

— Βέβαια, ὑπέλαβε σοβαρῶς ἡ Λουκία· ἀλλ' ὅχι ἐξ ἀπλῆς περιεργείας, ὅπως σὰς, εἶμαι βεβαία, νομίζετε. Δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλ' ὑποπτεύω, ὅτι μετὰ τὸν ὕμνον καὶ τοῦ πατρὸς μου ὑπῆρξεν ὡς πρὸς ἐμὲ μικρά τις παρενόησις, καὶ ἐπιθυμῶ —

προσέθηκεν ἀτενίζουσα ἐπὶ τὸν ἱατρὸν — νὰ μάθω ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, διὰ τὰ ἐνεργήσω ὥστε νὰ ἐκλείψῃ πᾶν ἔγνος τῆς.

— Εἴθε πολὺ καλὴ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πλέον ἀφορμὴ πρὸς μεσιτείαν. Χάρις εἰς τὸν ἀνίστονον ἐκεῖνον ἄγγλον ἱατρὸν, εἶπε μεριδιῶν ὁ Ἀντώνιος, ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν πτωχικὴν αὐτὴν οἰκίαν περισσότερον παρ' ὅσον ἐνόμιζεν ἢ ἐπεθύμει. Ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ὡ! δι' αὐτὸ ὁ πατέρας ἦτο τόσο σιωπηλὸς καὶ τόσο σκεπτικὸς χθὲς τῇ βράδυ. Ὅλ' ἡμπορέσωμεν ν' ἀναχωρήσωμεν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός;

— Ὁχι, φοβοῦμαι.

— Τί δυσάρεστον! ἀνερώνησεν ἡ Λουκία.

— Τόσον βιάζεσθε ν' ἀρῆσατε τὴν Ἰταλίαν;

— Διόλου· συλλογίζομαι μόνον τὸν πατέρα.

Ὅλ' ἡμπορέσωμεν τοῦλάχιστον μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ σήμερον;

— Μετὰ ἕνα μῆνα, ναί, τὸ πιστεύω ἡ περίου.

— Τί πολὺ ὅλ' εἶνε διὰ τὸν πατέρα! Πλήττει τόσο πολὺ ἐδῶ! Δὲν ἔχει οὐδ' ἕν ἄλογον νὰ ἱππεύῃ, ἐνῶ ἦτο συνειδημένος νὰ ἱππεύῃ καθε πρῶτῃ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνοικιάσωμεν κανέν ἄλλον ἐδῶ πλησίον;

— Ἀδύνατον.

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε πολὺ δυσάρεστον! ἀνερώνησε καὶ πάλιν ἡ Λουκία. Καὶ πότε ὅλ' ἡμπορέσω νὰ σηκωθῶ;

— Αὐποῦμαι ὅτι δὲν ἡμπορῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇτε πρὸς στιγμήν, ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου πόδα; εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀντώνιος.

Ἡ Λουκία ἠσθάνθη πολλὴν διάθεσιν νὰ γελάσῃ. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν μυστικοί, καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τόσο κακὸν ἱατρὸν.

— Σὰς βεβαίω, εἶπεν ὁ ἱατρός ἀπαντῶν εἰς τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἀγανάκτησιν, ὅτι δὲν ὅλ' σὰς κρατήσω εἰς τὴν κλίνην οὐδὲ μίαν ὥραν περισσότερον παρ' ὅσον εἶνε ἀπαραίτητον.

— Εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ, εἶπεν ἡ Λουκία μετὰ τινος δυσθυμίας.

Ὁ ἱατρός ἔμεινε σιωπῶν.

— Ἠξέυρατε, ἱατρεῖ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία μετὰ τινὰ στιγμήν, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σηκωθῶ, διὰ τὰ νὰ ἰδῶ καὶ πάλιν τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον λόφον, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν δεξιὰ μας, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνετράπη ἡ ἄμαξα; Ἡθελεν νὰ τὸν ἰδῶ μὲ ὄλην μου τὴν ἡσυχίαν.

— Ἐννοεῖτε τὸ ἀκρωτήριο τῆς Βορδιγέρας; εἶπεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ναί, ὑποθέτω. Ἦμην σχεδὸν κοιμισμένη, ὅταν μ' ἐξύπνησεν ὁ πατέρας, ὅστις ἐφώναζε τὸν ἄμαξήλατον· καὶ ὅταν ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδα κατὰ τι τόσον πράσινον, τόσον δροσερὸν, τόσον εὐμορφον! Μίαν στιγμήν τὸ εἶδα, ἀλλ' ἦτο τόσο ὠραῖον τὸ θέαμα, ὥστε ἡ ἀνάμνησίς του εἶνε πάντοτε ἐμπρὸς μου ὡς μαγικὴ τις ὀπτασία.

— Μὴν ἀρίνετε τὴν φαντασίαν σας τόσο ἐλευθέρην, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, διὰ τὰ μὴ σὰς φανῇ κατόπιν ἡ πραγματικότης πολὺ πτωχή.

— Πῶς, δηλαδή;

— Διότι ἡ πραγματικότης, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ᾖ, σπανίως ἐκπληροῖ τὰς ὑποσχέσεις τῆς φαντασίας.

— Δὲν ἤξεύρω ποῖα θέλητρα ἔχουν αἱ ὑποσχέσεις τῆς φαντασίας, ἀλλ' ἤξεύρω μόνον ὅτι ἡ πραγματικότης εἶνε πολλάκις πολὺ δυσάρεστος.

— Ὅταν, παραδείγματος χάριν, εἶνε τις ἀναγκασμένος νὰ μένῃ εἰς τὴν κλίνην του; εἶπε πονηρῶς ὁ ἱατρός.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλ' εἰπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἐνόμισα ὅτι εἶδα, ἢ εἶνε πραγματικῶς φοινίκας ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Βορδιγέρας;

— Τοὺς εἶδατε πραγματικῶς. Ἡ Βορδιγέρα εἶνε διάσημος διὰ τοὺς φοινίκας τῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λουκία ἐφάνετο ἐξαντλήσασθαι ὅλον τὸν ἐρωτήσιν της τὸν δρῶντα, ὁ Ἀντώνιος ἡτοίμασεν ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε τὸν ἐκράτησεν ἐκεῖνη πάλιν, λέγουσα.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη καὶ σὰς ἀφίνω νὰ φύγετε.

Πρόκειται περὶ τῆς Σπεράντσας, τὴν ὁποίαν συμπαθῶ πολὺ· ἐνίοτε φαίνεται πολὺ δυστυχής. Ἠξέυρατε τί ἔχει;

— Ἐχει καὶ αὐτὴ τὰς λύπας τῆς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἱστορία της εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ συγκινητικὴ, ὅλ' ἡμέρας ὅμως πολὺ, ἂν σὰς τὴν διηγήθῃ ἐγώ. Χαίρω πολὺ, ὅτι συμπαθεῖτε αὐτὴν τὴν κόρην. Ἐχει πολλὴν φυσικὴν εὐγένειαν ἢ ψυχὴ τῆς. Μὴ περιφρονήσατε τὴν οἰκειότητά της, καὶ προσπαθήσατε νὰ κερδήσατε τὴν ἐμπιστοσύνην της. Ὁ ἡθικὸς κόσμος σπανίως εἶνε δίκαιος, ὅπως καὶ ὁ φυσικὸς κόσμος. Ἀρκεῖ μόνον νὰ κύψωμεν ὀλίγον, διὰ τὰ εὐρωμεν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ταπεινότερα κοινωνικὰ στρώματα πράγματα ἄξια τῶν συμπαθειῶν μας.

Ὁ ἱατρός παρετήρησεν οὐχὶ ἄνευ ἐκπληξῆώς τινος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ μὲς Δέβεν

δὲν παρεπονέθη πλέον ὅτι ἔμεινε κλινῆρης οὐδ' ὠμίλησε περὶ τῆς ἐγέρσεώς της.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Λουκία ἔλαβε τὴν ἄδειαν ν' ἀναγνώσῃ ὀλίγον, καὶ ὁ ἱατρός Ἀντώνιος τῇ ἐφῆρεν ἕνα νόμον τοῦ Σκίτζπηρ καὶ τοὺς Μελλονόμους τοῦ Μαντζόνι. Μετὰ δύο ἡμέρας, τῇ ἐπετράπη νὰ κάθηται ἐπὶ τῆς κλίνης της· κατὰ τὰς ὁδηγίας δὲ τοῦ ἱατροῦ μετενέχθη αὐτὴ ἐγγὺς τοῦ παραθύρου, ὅθεν ἀνεπτύσσετο μεγαλοπρεπὲς τὰτῃ ἡ θέα τῆς Μεσογείου.

— Ἐκατοκλήσατε ποτὲ εἰς παραθαλάσσιον; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Ποτέ. Ὅταν μ' ἔστειλαν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Βράιτον, οἱ ἱατροὶ ἀπηγόρευσαν νὰ μείω εἰς παραθαλάσσιον οἴκημα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνιος· ἡ θάλασσά μας θὰ ἔχῃ διὰ σὰς καὶ τὸ θέλητρον τοῦ νεοφανοῦς. Εἶνε θέαμα πάντοτε νέον, βιβλίον τὸ ὁποῖον οὐδέποτε κουράζει. Ὅλ' ᾖνε διὰ σὰς διαρκὲς ἀσχολία καὶ ἀντικείμενον ἐκπληξῆως πάντοτε, νὰ παρακολουθεῖτε ὅλας τῆς, τὰς μεταβολάς, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων τῆς ἀπὸ τοῦ χινολεῦκου μέχρι τοῦ μελανοῦ. Ἐπειτα ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔχετε νὰ ἀναδιψήσατε τὰ μυστήρια τῶν μυρίων τῆς θορύβου, ἀπὸ τοῦ ὑποκόφου καὶ ἀσθενοῦς φλοίσβου, ὅστις δμοιάζει μὲ σφυγμὸν ἢ μὲ φίλημα, μέχρι τοῦ βουχνημοῦ τῆς τρικυμίας, ἥτις κλονίζει τὴν γῆν. Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἔψαλα τὴν θάλασσαν, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἔψαλε μεγαλοπρεπέστερον τοῦ προφητὰνακτος.

Λαβὼν δ' ἀπὸ τῆς τραπέζης Παλαιὰν Διαιτήκην, ἀνέγνω τὰ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ψαλτηρίου:

«Οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν ἐν πλοίοις, οἱ ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς, αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ. Εἶπε καὶ ἔστη πνεῦμα καὶ ταινίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς· ἀναβάνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων· ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο· ἐταράχθησαν, ἔσπασθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη».

— Τίποτε δὲν παραβάλλεται πρὸς τοῦτο μὲς Δέβεν, ὡς πρὸς τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον.

Ἡ Λουκία ἐθεώρει αὐτὸν καὶ τὸν ἤκουεν ὡς οὐδέποτε βεβαίως εἶχε θεωρήσει τινὰ οὐδ' ἀκούσει. Εἶπα εἶπε:

— Παράδοξον! Φαίνεται ὅτι γνωρίζετε λαμπρά τὰς Γραφάς.

— Σὰς ἐκπλήττει τοῦτο;

— Ναί. Ἐνόμιζον ὅτι οἱ καθολικοὶ δὲν ἀνεγίνωσκον ποτὲ τὰς Γραφάς.

— Εἶνε πλῆν κοινὴ μετὰ τῶν διαμαρτυρομένων. Ἄν ἐγνωρίζετε τὰς θερησκευτικὰς μας τελετάς, ὅλ' ἐβλέπετε, ὅτι ἡ Γραφὴ ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον μέρος τῶν, καὶ ὅτι ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα Διαθήκη ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται καθ' ἑκά-

στην εἰς τὰς ἐκκλησίας μας. Ὅτι ὅμως αἱ Γραφαὶ δὲν εἶνε διαδεδομένα ὅσον ἔπρεπε εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρέπει ν' ἀποδοθῇ νομίζω εἰς ἔλπειν δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐνθαῤῥύσεως ἐκ μέρους τοῦ κλήρου. Ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πεπαιδευμένους, δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι πολλοὶ γνωρίζουσι τὰς Γραφὰς κατὰ βάθος, καὶ ἀναγινώσκουσιν ὅχι μόνον τὴν ἐκκλησιαστικῶς αὐθεντικὴν μετάφρασιν τῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλας μεταφράσεις.

Ἡ Λουκία ὑπῆρξε λίαν εὐγνώμων, καὶ, ὡς ἤλπιζεν ὁ ἱατρός, ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως θεωμένη τὴν θάλασσαν. Πολλάκις δὲ μάλιστα περιέγραψεν εἰς αὐτὸν τὰς συγκρούσεις τῶν κυμάτων, ὅσας εἶχε θεωρήσει ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς. Ἀλλὰ βαθμὴδὸν καὶ θάλασσα καὶ ἀνάγνωσις κατέστησαν ἥττον ἐνδιαφέρονται, ὁ δὲ Ἀντωνίος, ὅστις ἠγρύπνει μετὰ μητριαῆς οὕτως εἰπεῖν στοργῆς ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς του, συνησθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς εὕρῃ νέαν ἄλλην ἐνασχόλησιν. Κατ' ἀρχὰς ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν νὰ τῷ ἀναγνώσῃ καθ' ἑκάστην ἐν κεφάλαιον τοῦ Μαντζόνι. Μετὰ τοῦτο δὲ ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς εἰς ἐκείνην σκηνὴν τινὰ τοῦ Σαίξπηρ, ἵνα τελειοποιήσῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν ἀγγλικὴν του προφορὰν. Αἱ ἀναγνώσεις αὗται προσκάλουν τὸν ἀργυρότερον τῆς Λουκίας γέλωτα, ὅστις τοσοῦτον εὐαρέστως ἤχει εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ὃν τοσοῦτον ἀσμένως συνεμερίζετο, μολοντί ἀφορμὴ του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ἡ οὐχὶ τοσοῦτον ἄφογος ἀγγλικὴ προφορὰ τοῦ ἰταλοῦ ἱατροῦ.

(Ἐπὶ τῇ συνέχειαι)

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΟΛΩΝ

Αὐστραλίας.

Καλὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ ἔθνος τι ἀποικίας, ἀλλὰ πολὺ κάλλιον βεβαίως τὸ νὰ συντελῇ εἰς τὴν γέννησιν νέου τινὸς ἔθνους ἄλλου. Οἱ Ἀγγλοὶ, φέρ' εἰπεῖν, οἵτινες ἀποκαλοῦσι τοὺς Ἀμερικανούς ἐξ ἀδελφούς, λέγοντες: «οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐξ ἀδελφοὶ ἡμῶν», δύνανται ἤδη νὰ λέγωσιν: «οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐξ ἀδελφοὶ ἡμῶν», καὶ θὰ σεμνύνωνται ἐπὶ τῇ προσωνυμίᾳ ταύτῃ ἡμέραν τινὰ· διότι ἡ Αὐστραλία μετ' οὐ πολὺ θὰ καταπλήξῃ τὴν οἰκουμένην διὰ τῆς τεραστίως ἀναπτύξεώς της κατὰ πάντας συγχρόνως τοὺς κλάδους, καὶ τὸ θέαμα, ὅπερ ἀπὸ ἐκείτων εἴκοσι πέντε ἡδη ἔττων θαυμάζομεν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, ὁσονόπως θὰ παρασταθῇ ἐν Αὐστραλίᾳ.

Α'

Ὁ πρὸ δεκαῆξ ἑτῶν ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν Βρισβάνην, πρωτεύουσιν τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ ἐπαρχίας Κουηνσλάνδης, οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἢ ἔκτασιν ἄδενδρον, ῥῆγμα τι ἐν ἀπεράντῳ δάσει, ὅπερ αἱ χεῖρες τῶν λευκῶν ἀπέκοψαν. Ἡ γυμνὴ ἐκείνη ἔκτασις εἶνε σήμερον πόλις μεγάλη,

ἔχουσα καλὰς ὁδοὺς φωτιζομένας διὰ φωταερίου, οἰκοδομήματα μεγαλοπρεπῆ καὶ . . . ἐξ καθημερινῆς ἐφημερίδας. Οὐδεὶς δὲ ἀγνοεῖ ὅτι τὰ δύο πρῶτιστα ἀπαρτίτητα πράγματα ἐν Ἀγγλικῇ ἢ Ἀμερικανικῇ ἀποικίᾳ εἶνε ἐφημερίδες καὶ σκευὲς πρὸς βράσιν ὕδατος. Καὶ ὅντως τέσσαρες Ἀγγλοσάξωνες, ἅμα κατασκευάσαντες ὅπου δὴποτε τῆς γῆς, πρῶτιστα πάντων φροντίζουσι νὰ παρασκευάσωσι τέτοιον καὶ νὰ ἰδρῶσιν ἡμερήσιον πολιτικὸν ὄργανον. Ὅθεν ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κουηνσλάνδης ἦτις μόλις εἶνε τὸ τέταρτον τῆς πεπολιτισμένης Αὐστραλίας, ὑπάρχουσιν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἐφημερίδες!, ἐν δὲ τῇ μεσημβρινῇ Νέᾳ Οὐαλλίᾳ ἐκείτων ἑνδεκα, ἐν δὲ τῇ Σιδνέῃ μόνῃ δεκατέσσαρες. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εἶνε ἐβδωμάδιαι τὰ φύλλα σχεδὸν πάντα, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἱκανῶς ἀποδεικνύουσι τὴν διανοητικὴν δραστηριότητα, ἐξ ἧς εὐκόλως τις εἰκάζει καὶ περὶ τῆς ὕλης δραστηριότητος τοῦ χθιστοῦ τούτου λαοῦ.

Ἡ πόλις Βρισβάνη εἶν' ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ ὀμίμου ποταμοῦ, ὃν ἀναπλέων τις εὐαρέστως βλέπει ἐκαστέρωθεν μὲν κοσμοῦμένας τὰς ὄχθας διὰ καταφύτων λόφων, χυτηρίων, σχοινοποιείων, ἐπαύλεων, μέγματος δασῶν παρθένων, κατοικιδίων κομφῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐργαστηρίων, ἐν δὲ τῷ ποταμῷ ἱστιοφόρα τινὰ, ἀτμόπλοια, μεγάλα πλοῖα ἠγυροβόλημένα, καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων ἀνθρώπους μέλανας, λευκοὺς, κιτρίνους, Ἀγγλοὺς, Ἰθαγενεῖς, Κινέζους, σύμφυρα παρθαλὸν καὶ ἐν τοῖς πράγμασι καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Αἱ κατοικίαι εἶνε κατασκευασμέναι αἱ μὲν ἐκ κορμῶν δένδρου καὶ σανίδων ἀκόμψως συνηρμοσμένων ὑπὸ τῶν πρῶτων κατοίκων, οἵτινες ἐβιάζοντο νὰ παρασκευάσωσιν ὅσον τάχιον ὁποῖον δὴποτε εἶδους στέγην, αἱ δὲ ἐκ λίθων πελεκητῶν καὶ διὰ μαρμάρων καὶ γλυφῶν κεκοσμημέναι. Παρὰ πλεύρως ἐκκλησίας τινὸς νεοδημίου ὑπάρχει μάνδρα ζώων, πρὸ τῆς θύρας ἐμπορίου τινὸς τοῦ συρμού σωρὸς κενῶν λευκοσιδηρῶν κουτιῶν, φιάλαι συντετοιμμέναι, ἐν γένει παντοῖα πράγματα ἄχρηστα, ἀμελῶς ἐρριμμένα, καὶ ὅμοια πρὸς σκωρίας παντοίας ὕλης κατακτηθείσης ὑπὸ τοῦ πεμφάγου πυρὸς τῆς ἀποικιακῆς δραστηριότητος. Αἱ ὁδοὶ εἶνε μεστὰι ἀμαξῶν συρμένων ὑπὸ δύο ἵππων. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα βρίθουσι σιδήρου, γεωργικῶν ὀργάνων, ἱππικῶν σκευῶν καὶ ἐν γένει παντὸς ὅτι δεκνύναι τὸ ἐργατικὸν τῶν κατοίκων.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, καὶ τοι ἡ μέθῃ δὲν εἶνε κοινὴ, ἐν Κουηνσλάνδῃ ὑπάρχουσι πολλοὶ φιλοπόται. Τὰ χρυσωρυχεῖα εἶνε τὸ δυσχερέστατον πάντων τῶν εἰδῶν τοῦ πλούτου, διότι συντείνουσιν εἰς τὴν ἀνηθικότητα τοῦ λαοῦ. Ὁ εὐκόλως κερδαίνων εὐκόλως καὶ δαπανᾷ, καὶ οἱ ἐργάται συνήθως δαπανῶσι τὰ κέρδη των εἰς τὸ πίνειν. Ἀλλὰ κατὰ καλὴν τύχην τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ τινων ἑτῶν σιδηρωρυχεῖα καὶ ἀνθρακωρυχεῖα ἀντικαθίστουν ἡδη τὰ χρυσοφόρα κοιτάσματα· ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ὅ-

μως ἐργάται τῶν χρυσωρυχείων ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν τὴν πρὸς τὸ καπηλεῖον ἀγάπην. Πόθεν δὲ πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντες οἱ κατὰ πᾶσαν γωνίαν τῆς πόλεως πτωχοὶ μὲν ἀνθρώποι φαινόμενοι, καὶ ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιελύζοντος αὐτοὺς ὡκεανοῦ τῆς ἐργασίας μόνον ἔργον ἔχοντες τὸ καπνίζειν καὶ τὸ πίνειν; Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶνε ἐκλογεῖς καὶ πολιτευόμενοι, ἡ δὲ ἐκλογικὴ διαφορὰ εἶνε ἡδη ἐν Αὐστραλίᾳ τοσοῦτον μεγάλη ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξεν οὔτε ἐν Ἀγγλίᾳ οὔτε ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις· πρὸς τοῦτοις δὲ τὰ μέλη τοῦ ἐν Βρισβάνῃ ἐδρεύοντος κοινοβουλίου τῆς Κουηνσλάνδης εἶνε γνωστὸν ὅτι κλίνουσι τὸν αὐχένα πρὸ τῶν στύλων τούτων τῶν καπηλείων, ἔτι δὲ οὐδεὶς ἀγνοεῖ πόσῃν ἀξίαν ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸ τὸ γένος τοῦτο τῶν κεχνηταίων, καὶ ἔπειτα μετ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃ τις πόθεν πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι;

Ἡ Κουηνσλάνδῃ εἶνε τὸ νέον μέρος τῆς ἐξημερωμένης Αὐστραλίας καὶ τὸ καταφύγιον καὶ ἡ προστασία τῶν πτωχῶν. Ἀνὴρ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων ἢ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁδῶν δύναται νὰ κερδαίνει καθ' ἑκάστην ὁκτὼ φράγκα μέχρι δεκαπέντε· παραχωρήσεις γαιῶν γίνονται εὐκολώτατα, ἡ δὲ ἀξία αὐτῶν βραδύτερον θὰ πολλαπλασιασθῇ, διότι χώρα ἔχουσα μεταλλωρυχεῖα ἐξάγοντα μέταλλα πολυτιμότερα καὶ τοῦ χρυσοῦ, γαιάνθρακα, βοσκὰς, ξυλικὴν λαμπράν, ἢ τοιαύτη χώρα εἶνε προωρισμένη νὰ κατασταθῇ πλουσιωτάτη. Το πολυτελὲς ζῆν εἶνε λίαν δαπανηρὸν ἐν Κουηνσλάνδῃ, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἀποικίᾳ νέᾳ, τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν εἶνε εὐωνότατα. Τὸ κάλλιστον κρέας, φέρ' εἰπεῖν, οὐδέποτε τιμᾶται πλέον τῶν τεσσαράκοντα λεπτῶν τὴν λίτρον.

Β'

Ἐὰν δὲ ἡ Βρισβάνη ἐν μιᾷ δεκαπενταετίᾳ προώδευε τοσοῦτον γιγαντιαίως, καὶ ἀπὸ χωρίου καλυβῶν ἐν μέσῳ δάσους περὶωρισμένου κατέστη πόλις ἔχουσα καὶ κοινοβούλιον, τί νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς Σιδνέης, τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς αὐτῆς, τῆς πρωτεύουσας τῆς μεσημβρινῆς Νέας Οὐαλλίας, ἥτις ἰδρυθεῖσα τῷ 1787, εἶνε νῦν μία τῶν ἐπισημοτάτων πόλεων τῆς οἰκουμένης; Ὁ λιμὴν αὐτῆς, ἔργον τῆς φύσεως, εἶνε ὁ κάλλιστος πάντων τῶν γνωστῶν λιμένων. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ναὶ μὲν οὔτε εὐρεῖαι φαίνονται οὔτε πολὺ καθαραί, ἀλλὰ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀμαξῶν, οἵτινες διατρέχουσιν αὐτάς. Τὸ Αὐστραλιανὸν ἔθνος (λέγομεν δὲ περὶ τῶν λευκῶν) εἶνε ἔθνος Κενταύρων, πάντες ἐν Αὐστραλίᾳ ἱππεύουσιν, ὡς ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ, ἄφθονοι δὲ καὶ εὐωνότατοι εἶνε οἱ ἵπποι ὡς καὶ ἡ φορβή. Τὸ πλῆθος λοιπὸν τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἵππων καθιστᾷ αὐτάς στενάς. Ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ πρῶτον ἰδρῶσαντες τὴν

πόλιν ταύτην οὐδέποτε ἤλπιζον ὅτι ἱδρουν πόλιν μέλλουσιν νὰ γείνη ποτὲ μεγάλη πρωτεύουσα.

Ἡ χώρα ἔχει λαμπροτάτην πέτραν πρὸς οἰκοδομήν καὶ λατομεῖα μαρμάρων, ὧν πολλὴ γίνεται χρῆσις. Οἱ τραπέζιται οἰκοδομοῦσι μέγαλα ἐνὸς ἑκατομμυρίου, τὸ δημαρχεῖον, ἡ μητρόπολις, τὸ χρηματιστήριον, τὸ πανεπιστήμιον, τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὰ λοιπὰ δημοτικὰ οἰκοδομήματα εἶνε ἄξια τῶν πρῶτων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ πᾶς τις φιλοτιμεῖται νὰ οἰκοδομήσῃ κατοικίαν κατὰ τὸ μέτρον τῶν πόρων του.

Ἐκ τῆς ἐπικινετῆς δὲ ταύτης φιλοδοξίας ἐγεννήθησαν πλῆθος ἑταιριῶν συνεργίας καὶ ἑταιριῶν πίστεως. Τὰ δὲ προάστεια καὶ τὰ περὶ τὴν Σιδνέην ὠκοδομημένα μέρη εἶνε σχετικῶς ἄπειρα. Αἱ ἑταιρίαι δανερίζουσι τὰ πρῶτα κεφάλαια καὶ οἰκοδομοῦσι ταχέως πῶς καὶ λίαν κακῶς, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, οἰκίσκους οἵτινες νῦν μὲν εἶνε ἡ χάρα καὶ εὐτυχία τοῦ ἐργάτου, βραδύτερον δὲ θὰ γείνωνσιν οὐκ εὐκαταφρόνητος περιουσία· διότι καὶ τοι τὰ ἄθλια ταῦτα οἰκοδομήματα δὲν εἶνε τοσοῦτον στερεὰ, ὥστε νὰ στεγάζωσι πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅμως εἶν' ὠκοδομημένα ἐπὶ γηπέδου ἀσημάντου μὲν ἐκτάσεως, ἀλλὰ τὸ ἀσημάντον τοῦτο γήπεδον μετὰ πεντήκοντα ἔτη θὰ πωληθῇ ἀντὶ ἴσου βάρους χρυσοῦ. Ἡδη δικαιοῦσι καὶ ὑποδικαιοῦσι τὴν γῆν ἐπ' ἄπειρον, ἐκάστη δὲ ὑποδικαίρεσις ἔχει καὶ τὴν κυψέλην τῆς περιέχουσιν φιλόπονον οἰκογένειαν. Ἐκ πασῶν δὲ τῶν μελισσῶν τούτων καὶ ἐκ πασῶν τῶν κυψέλων δὲν πρέπει βεβαίως νὰ περιμένῃ τις πολὺ μέλι. Λέγοντες δὲ μέλι ἐννοοῦμεν τὸ ἄνθος τῆς φιλοκαλίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ εὐρίσκει τις ἐν μόναις ταῖς πόλεσι τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Ἡ εἰκὼν τῶν Αὐστραλιανῶν ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῶν βορείων Ἀμερικανῶν ἀλλ' εἶνε πῶς ἐμφραστικώτερά, τὸ δὲ κάλλος τῶν γυναικῶν σχεδὸν εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τῶν Ἀμερικανίδων.

Ἡ πίστις ἣν ἔχουσιν οἱ Αὐστραλιανοὶ πρὸς ἑαυτοὺς εἶναι τι ἐξαισιον· εἶνε δὲ αὕτη οὐχὶ ὑψηλόφων τις καὶ ἀλαζονική, ἣν τὰ γηραιὰ ἔθνη ἀποκτῶσιν ἔνεκα τῶν στρατιωτικῶν ἐπιτυχιῶν, ἀλλ' ἡ ἀδάματτος ἐλπίς ἣν ἐκ τῆς ἐργασίας. Κοινῶς λέγεται ὅτι πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὸν μὲν Γάλλον ἐν τῷ πολέμῳ, τὸν δὲ Ἰσπανὸν ἐν τῷ ἔρωτι, τὸν δὲ Γερμανὸν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του· καὶ τὸν Ἀγγλὸν λοιπὸν πρέπει τις νὰ θαυμάσῃ τὴν σιγμὴν καθ' ἣν πατεῖ ἐπὶ νέας γῆς. Ἀγοράζει ἵππον, λαμβάνει ὀδηγὸν τινα καὶ ἀπὸ λειμῶνος εἰς λειμῶνα πορευόμενος συνάγει κτήνη, ἐνταῦθα μὲν ἀγοράζων ταῦρον, ἐκεῖ δὲ τινὰς δαμάλεις, ἀλλὰ καὶ πρόβατα καὶ ἐλαφύων τοὺς νεοσυλλεγτούς του τούτους, ἔρχεται εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Πολιτείας παραχωρηθὲν αὐτῷ μέρος. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐκτελεῖ καὶ συναλλαγὰς πωλῶν καὶ ἀ-

γοράζων. Ἄμα δὲ κατασταθεὶς ἐμπήγει πάλους, κατασκευάζει πρόχειρόν τινα καλύβην καὶ εἶνε ἡδὴ ἀνὴρ κτηματίας, κτηματίας.

Πανταχοῦ δὲ, ἐνθα ὑπάρχουσι καλαὶ βοσκαὶ κατεχόμεναι ὑπὸ φύλων ἀσθενῶν καὶ ἀγρίων, οἱ ἄποικοι ἀποδιώκουσι τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους ἀντικαθιστῶντες αὐτοὺς διὰ ποιμνίων. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δυστυχῶς οὔτε ἀναιμωτὶ γίνεται οὔτε ἀνευ δακρύων διότι οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε σκληροὶ πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἐνδεεῖς, περιφρονοῦντες τὴν ἀδυναμίαν ὑπὸ πάσης αὐτῆς τὰς μορφάς. Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἀρκεῖ νὰ ἀντιγράψωμεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐξ ἐφημερίδος ἐκδομένης ἐν Συδνέη, ἔσα ἔσα περὶ τοῦ πράγματός τοῦτου πραγματευομένης.

«Δὲν πιστεύομεν, λέγει, νὰ ἐγένετο ἄλλοτε ποτε χρῆσις ἀπανθρωποτέρου συστήματος κατὰ τῶν ἰθαγενῶν χώρας τινὸς πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ διαφύλαξιν τῶν κτήσεων τῶν ἀποίκων. Ἡ ἡμετέρα ἀρχὴ οὐδὲν ἄλλο γινώσκει ἢ τὴν ἐξόντωσιν καὶ μόνην οἱ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι δίδουσι προσταγὰς, ἀλλὰ δὲν παρίστανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν».

Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ αὐτὴ ἐφημερίς περιγράφει ῥῆδὲ πῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως.

«Ἐπιστάτης κτήματός τινος — ἀνάγκη δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι πάντες οἱ παλαιοὶ κάτοικοι γενόμενοι πλούσιοι τραπέζιται δὲν κατοικοῦσι πλέον ἐν ταῖς γαίαις τῶν ἀλλ' ἔχουσιν ἐπιστάτας ὡς καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ. — ἔλαβε παρὰ τοῦ κυρίου του ῥητὴν παραγγεῖλαι εὐθὺς νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καθὼς ἴδῃ ἰθαγενεῖς ἐπιχειροῦντας νὰ ἔλθωσι πλησίον τοῦ κτήματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ κύριος καὶ ὁ ἐπιστάτης δὲν εἶνε παντὶ πᾶσιν ὠμότεροι τῶν ἄλλων κατοίκων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι σκέπτονται ὡς πάντες, ὅτι δὴλα δὴ ἡ φρόνησις εἶνε μήτηρ τῆς ἀσφαλείας. λοιπὸν ἡμέραν τινα ἰδοὺ φυλὴ τις ἰθαγενῶν ὁδοιποροῦσα διέρχεται πλησίον τοῦ κτήματος. ὥρα δὲ τινα ἰδόντα πολλοὺς ἀνθρώπους προσερχομένους ἐτόρμαξαν. Παρὰ τὴν ἡμέραν ὁ ἐπιστάτης γράφει εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ μετ' οὗ πολὺ ἐπεφάνη ἀστυνομὸς μετ' ἀποσπάσματος κλητῆρων ἐφίππων — «Καλημέρα, Μπράουν, λέγει πρὸς τὸν ἐπιστάτην, τί; ἔχομεν λοιπὸν μαύρους ἀπ' ἐδῶ;» Καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν οἱ θηρευτικοὶ κύριες τοῦ ἀποσπάσματος ἀπολύονται καὶ περιζώνουσι κύκλῳ δέκα μιλίων περιφέρειαν, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἀνακαλύψαντες ἔχοντες τι ἀκολουθοῦσιν αὐτὸ καὶ μετὰ πολλὰς ἀσφαλτεῖς καὶ ἐπιμόρους ἐρεύνας ἀνακαλύπτουσι καὶ ἄλλα ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἔχοντα διέβησαν. τότε ἐκδύνονται τὴν στολὴν τῶν καὶ ἔρποντες προχωροῦσι, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπανερχονται εἰς τὸν ἀρχηγόν τῶν λέγοντες ὅτι εἰς τὸ δεῖνα μέρος ὑπάρχουσι κατασκευαζόμενοι μαύροι.

«Περὶ τὰ χαράγματα ὅλον τὸ ἀστυνομικὸν

στράτευμα ἦτο ἡδὴ ἐφίππων καὶ μετὰ πλείστης ὕψους ἡσυχίας καὶ ταχύτητος σπεύδει πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος. Στήλη καπνοῦ ἐφάνη ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῶν σκευῶν τῶν μαύρων, οἵτινες οἱ δύσμοιροι παρεκτρέφοντο τὸ γαστράκι τῶν. Πρὶν ἢ δὲ δυνήθωσι νὰ ἐννοήσωσι τί τρέχει, περικυκλώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀποσπάσματος καὶ διεσκορπίσθησαν κακῶς ἔχοντες καὶ τυπτόμενοι καὶ διὰ τῶν ὄπλων ἀγρίως ἢ οὐσίησαν δὲ καὶ τινες πυροβολισμοὶ καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο βυθιστὴ σιωπῇ.

Ἐπανερχεται ἐκ τῆς διώξεως τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀναγγέλλει τὰ γενόμενα πρὸς τὸν ἀποσπασματάρχην. ὅστις δὲν εἶχε καταδεχθῆ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τόσον ἀσχηματὸν ὑπηρεσίαν. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐκθεσίς τῶν: «Οἱ ἀρχηγοὶ διέφυγον τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας. ἀλλὰ πάντες ἢ ἐξ ὀλιγώτερον ταχεῖς τοὺς πόδας ἐκτυπήθησαν διὰ τῶν σφαιρῶν καὶ τοὺς ἀρήκηναι αἵματόφύρτους ἐκεῖ ὅπου ἔπεσαν.»

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο στεναγμοὶ ἀναβαίνουντι πρὸς τὸν οὐρανόν. Γυναῖκες καὶ παιδία ἀνακράζουσι: «Ἡμεῖς δὲν ἠγγίσαμεν τὰ ζῶα τοῦ λευκοῦ! τίποτε δὲν τοῦ ἐπῆραμεν! Ἄχ! τί σκληρὸς ὅπου εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου! Βα.λλῆ, Βα.λλῆ, ἀρέϊρο! Ὀλίγαι εἶνε αἱ ἡμέραι μας. Μᾶς καταστράζουν διὰ νὰ μᾶς φάγουν οἱ σκύλοι τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου!»

Καὶ διὰ τί ἡ σφαγὴ αὕτη ἡ γενομένη μετὰ τοσαύτης ἀπειθείας; Διὰ τὴν χυλὸν ἐκείνην πτώματα κείνται ἐν τῇ λίμνῃ καὶ ἐκεῖ κάτω ἐρυθρῷ αἵματι; Ἀπολύττατα, διότι ἀνῆκουσιν εἰς φυλὴν περὶ ἧς ὑπῆρχεν ὑποψία — ἀκούετε; ὑποψία μόνον, ὅτι διήλθε πάρα πολὺ πλησίον τοῦ κτήματος».

Τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν τῷ 1877 ὑπὸ τινος Σκώτου, ἀνδρὸς νομιστοῦ καὶ πρακτικοῦ, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζήσας ἐν ταῖς μάλλον ἐνδοτέrais ἐπαρχίαις ἐγίνωσκε τοὺς ἰθαγενεῖς κάλλιστα καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν. Καὶ ναὶ μὲν ὁ λαὸς οὗτος ῥέπει πρὸς τὴν κλοπὴν καὶ τὸν φόβον, εἶνε φυλὴ ἄπιστος, ὠμὴ, δολίκα, ἣν ὀρεῖται τις πάντοτε νὰ φυλάσσειται. ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ δικαιούται ἡ κυβερνήσις φερομένη πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ἄρρηκτον; Τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου δὲν εἶνε πλέον κατὰ τὸν 19^{ον} τοῦτον αἰῶνα δικαίωμα ἐξοντώσεως καὶ καταστροφῆς.

Ἀξιοῦσι συγγραφεῖς διηγοῦνται ὅτι φυλὴ ὅλη μαύρων φιλοφύχων καὶ ἀβλαβῶν καταπυροβολήθη ἀπὸ τῆς Κουιντάνου, πόλεως τῆς Αὐστραλίας ἐκ τῶν πολυανθρωποτάτων. ἄλλοτε δὲ ἐν Κουιντάνῳ δολοφονηθέντων δύο λευκῶν ὑπὸ ἰθαγενῶν, πάντες οἱ κάτοικοι συνεληθόντες ἀπεφάσισαν νὰ ἐξοντώσωσι τοὺς μαύρους, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ψυχὴ ἐν τῇ διαμερίσει ἐκείνῃ. Κατηρτίσθη λοιπὸν πρὸς τοῦτο σχέδιον καταδιώξεις, καθ' ὃ ἡ σύλληψις αἰχμαλώτων ἀπηγορεύθη καὶ ἐπειδὴ τίς ἠδύνετο νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δολοφόν-

νους, ἀπεφασίσθη πάντες ἀδικαίως νὰ φονεύονται! Ἐξήλθον τῆς πόλεως οἱ ἀνδρεῖοι μαχηταὶ καὶ μετ' ὀλίγον ὥραν ἀνεκαλύψαν κατασκευαζόμενους μαύρους παρὰ τὴν ὄχθην τινὸς λίμνης. Οἱ δύσμοιροι καταληφθέντες ἀπροσδοκῶς προσεπάθησαν νὰ διαφύγουν. ἀλλὰ ποῦ; ἰδόντες δ' ἐαυτοὺς περιζωμένους πανταχόθεν ὑπὸ πολυπληθοῦς στίφους, ἐντρομοὶ κατέπιπτον εἰς τὴν λίμνην πρὸς ἀποφυγὴν τῶν σφαιρῶν, αἵτινες ἐσφύριζον διασχίζουσαι τὴν ἀέρα. Ἐπὶ τῆς ἀνακινουμένης ἐπιφανείας τῆς λίμνης ἐφαίνοντο μακρόθεν μελανὰ τινα σημεῖα, αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀθλίων, αἵτινες ἐξαφανίζοντο ἐν τῷ ὕδατι ἀνέδουν πάλιν. Γνωστὴν δὲ ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι εἶνε ἄριστοι κολυμβηταὶ καὶ ἡλπίζον ὅτι ὅλ' ἀπαυδήσωσιν οἱ λευκοὶ οἱ παρετακμένοι παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἀδικαίως πυροβολοῦντες. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀπαυδήσωσιν; ἡ ἐκδίκησις εἶνε ὑπόμνητος καὶ οἱ σκαπανεῖς τῆς προσόδου τότε μόνον ἀπεχώρησαν, ἀφ' οὗ εἶδον καὶ τὸ τελευταῖον πτώμα ἐπιπλέον ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιφανείας τῆς λίμνης.

[Ἐκταται τὸ τέλος.]

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Ἐπιστήμη καὶ πατρις.

Μεταξὺ τῶν παραδειγμάτων τῆς τελεσφόρου συνδρομῆς, ἣν ἡ ἐπιστημονικὴ μεγαλοφυΐα παρέσχε κατὰ καιροὺς εἰς τὴν ἄμυναν ἔθνους τινὸς, δὲν ὑπάρχει λαμπρότερον τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τῶν Συρακουσῶν, ὅτε πρὸ δύο χιλιῶν ἐτῶν ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Οἱ Συρακούσιοι, προσβληθέντες ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐφωβήθησαν ὅτι δὲν ὀλ' ἀδυνάτωσι νὰ ἀνθίσωσιν εἰς τὴν τοιαύτην βίαν καὶ δύναμιν, μετὰ φρίκης δὲ ἀνελογίζοντο τὴν ἐπικειμένην ἄλωσιν τῆς πόλεως, λησμονήσαντες ὅτι ἐντὶς τῶν τειχῶν αὐτῆς ὑπῆρχε μέγας πολίτης, γεωμέτρης ἔχων μεγαλοφυΐαν ἔξοχον καὶ διακαῆ φιλοπατρίαν.

«Σχάσαντος δὲ τὰς μηχανὰς τοῦ Ἀρχιμήδους, λέγει ὁ Πλούταρχος¹, ἅμα τοῖς μὲν πεζοῖς ἀπῆλθον τοξοβόλαί τε παντοδαπαὶ καὶ λίθων ὑπέρογκα μεγέθη, ροίζω καὶ τάχει καταπερομένων ἀπίστω καὶ μηδενὸς ὅλως τὸ βεῖλος στέγοντες, ἀθρόους ἀνατρεπόντων τοὺς ὑποπίπτοντας καὶ τὰς τάξεις συγχρόνως, ταῖς δὲ ναυσὶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄνω υπερακωροῦμεναι κερκίαι, τὰς μὲν ὑπὸ βεῖλους στηρίζοντες ἄνωθεν ὠθοῦσαι κατέβησαν εἰς βυθόν, τὰς δὲ χερσὶ σιδηραῖς ἢ σιδερέσις εἰκασμένοις γεράνων ἀνασπῶσαι, πρῶτον δὲ ἐπὶ πρύμναν ἐβάπτιζον, ἢ δι' ἀντιτόνων ἐνδον ἐπιστρέφοντο καὶ περιεγόμεναι τοῖς ὑπὸ τὸ τεῖχος πεφυκόσι κρημνοῖς καὶ σκοπέλοις προσήρασσον, ἅμα φλόγω πολλῷ τῶν ἐπιβιβάτων συντριβομένων».

1. Βίος Μαρκελλοῦ.

ΤΟΜΟΣ ΙΑ' — 1881.

Ὁ Διόδωρος, ὁ Ἰέρων καὶ ὁ Πάππος λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης ἐμπρόβλεψε τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, συγκεντρώσας τὴν ἡλιακὴν θερμότητα διὰ καυστικῶν κατόπτρων. Πειράματα θετικὰ ἀπέδειξαν ὅτι ἐὰν ὁ μέγας μηχανικὸς μετεχειρίσθῃ κάτοπτρον ἐπίπεδον, δυνατόν εἶναι τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τούτων ἱστορικῶν λεγόμενα. Ὁ Buffon, ἐξακριβώσας τῷ 1747 τὸ σπουδαῖον τοῦτο πείραμα, ἐπεβεβαίωσε τὰ ἀποτελέσματα τῶν κατόπτρων τοῦ Ἀρχιμήδους. Διὰ συστήματος 168 ἐπιπέδων κινήτων κατόπτρων, ταυτοχρόνως κινουμένων, ἀνέφλεξε ξύλον καὶ ἔτακε μόλυβδον εἰς 150 ποδῶν ἀπόστασιν. «Πάντες οἱ λοιποὶ Συρακούσιοι σῶμα τῆς Ἀρχιμήδους παρασκευῆς ἦσαν, λέγει ὁ Πλούταρχος ἡ δὲ κινουσα πάντα καὶ στρέφουσα ψυχὴ μία. . . Τέλος δὲ τοὺς Ῥωμαίους οὕτω περιφόβους γεγονότας ὁρῶν ὁ Μάρκελλος, ὥστ', εἰ καλῶδιον ἢ ξύλον ὑπὲρ τοῦ τεύχους μικρὸν ὀφείλῃ προτινόμενον, τοῦτο ἐκείνο, μηχανὴν τινα κινεῖν ἐπ' αὐτοὺς Ἀρχιμήδης βούλωντας ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν, ἀπέσχετο μάχη, ἀπάσης καὶ προσβολῆς. . .»

Καὶ πιστεύομεν ὅσα ἡ ἱστορία ἀναφέρει περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ὑπερασπιστοῦ τῆς πατρίδος του, ἀναμνησθέντες τὰς ὀρεῖλαις αὐτοῦ ἀναμνηστικαῖς ἀνακαλύψεις, τὰς μαρτυρούσας τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Τῷ ὄντι, ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὑπερέχει τῶν μεγίστων μαθηματικῶν. «Οἱ δυνάμει νὰ ἐννοήσωσιν αὐτὸν, λέγει ὁ Leibnitz, ὀλιγώτερον θαυμάζουσι τὰς ἐφευρέσεις τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων». Ὁ διάσημος μαθηματικὸς Lagrange, εἶπε περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐδημιούργησε τὴν μηχανικὴν τῆς ἀρχαιότητος.

Εἰς τὸν Ἀρχιμήδην ὀφείλεται ὁ τετραγωνισμὸς τῆς παράβολῆς καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς μεταξὺ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ κυλίνδρου ἀναλογίας. Τὸ θεώρημα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν σπουδαιωτέρων τῆς γεωμετρίας. Αὐτὸς ἐπενόησε καὶ τὴν ἑλικὰ ἢ κοίλιαν τοῦ Ἀρχιμήδους, τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ ὑδροστατικὴν ἀρχήν, τὴν θεωρίαν τοῦ μοχλοῦ καὶ τῶν ἐν τοῖς ὕδασι βυθιζομένων σωμάτων. Ὁ βασιλεὺς Ἰέρων ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ κατασκευάσῃ πλοῖον μέγιστον, τὸ ὁποῖον ἦτο, καθ' ὃ περιγράφει ὁ Ἀθήναιος, ἔργον καταπληκτικόν.

Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὰς Συρακούσας ἐξ αἰφνιδίας ἐπιβολῆς, ὁ δὲ Ἀρχιμήδης ἐδολοφονήθη παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Μαρκελλοῦ ὑπὸ Ῥωμαίου στρατιώτου. Κατὰ τὸν Τίτον Λίβιον, ὁ γεωμέτρης ἐκάθητο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐσκέπτετο θεωρῶν τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε χαράξαι εἰς τὴν ἄμυναν, Ῥωμαῖος δὲ στρατιώτης ἀπέκτεινεν αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους.

Καταλείποντες τὴν ἀρχαιότητα καὶ προσεγγίζοντες εἰς τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν, εὐρίσκομεν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς πρώτης Δημοκρατίας μεγάλα

επίσης παραδείγματα της συνδρομής, ἣν ἡ ἐπιστήμη παρέσχεεν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἀπαντῶμεν ἐν μέσῳ συμβεβηκότων μοναδικῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ χαρακτηρήσας ὄντως ἐξόχους, τιμῶντας τὴν ἀνθρωπότητα δλόκληρον.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Αἰζάρος Carnot, γεννηθεὶς ἐν μικρᾷ τινι πόλει τοῦ Βουργόννης τὴν 13 Μαΐου 1753. Ἐξεληθὼν τῆς Σχολῆς τοῦ Mezières ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, διεκρίθη διὰ τῶν μαθηματικῶν αὐτοῦ ἔργων, καὶ ἰδίως διὰ θεωρήματος ἐπὶ τῆς ἀπωλείας τῶν δυνάμεων, ὅπερ θεωρεῖται ὡς λαμπροτάτη ἐν τῇ μηχανικῇ ἀνακάλυψις. «Τὸ ὥραϊον, τὸ πολύτιμον τοῦτο θεώρημα, λέγει ὁ Ἀρχὴν, εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς μηχανικοὺς, ὁδηγεῖ δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ προφυλάττει ἀπὸ τῶν σφαλμάτων, εἰς ἃ ὑπέπιπτον οἱ προκατοχοὶ του».

Τῷ 1792 ὁ Carnot, βλέπων τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν Γαλλίαν κινδύνους, ἀπεράσισε νὰ ἀφιερώσῃ εἰς τὴν υπεράσπισιν τῆς πατρίδος τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ, τὰς δυνάμεις καὶ τὴν θέλησιν.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1793 ἀλλεπάλληλα συνέβησαν ἥτται, ἡ δὲ Γαλλία ἐφύετο πρὸς τὴν καταστροφὴν, ὅτε ὁ Carnot ἔγεινε μέλος τῆς ἐπὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπετράπη τὰ τοῦ πολέμου. Τὰ πράγματα ἡπείγον. Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἀταξία καὶ ταραχὴ καὶ ἔλλειψις τροφίμων. Πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὰ Πυρηναῖα καὶ κατὰ τὰς Ἀλπεῖς, ὁ ἐχθρὸς εἰσέβαλλεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Αἰζάρος καὶ ὅλον αὐτοῦ τὸν βροῦν κατεῖχετο ὑπὸ ἐκατὸν χιλιάδων ἐπαναστατῶν Βυρδεωνῶν. Τὸ Λυὼν ἐστασίαζε, τὸ Τουλὼν παρεδίδοτο εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς στερούμενος ὅπλων καὶ πολεμφοδίων κατεκυριεύετο ὑπὸ ἀθυμίας.

Ὁ Carnot διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ, τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν γνώσεων ἐπικνώρωσε καὶ ἔσωσε τὰ πάντα. Οἱ σύγχρονοὶ του εἶπον περὶ αὐτοῦ ὅτι ὠρράνωσε τὴν νίκην, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἐπεκύρωσαν τὴν κρίσιν αὐτῶν. Ὁ Carnot ἐλάμβανεν ἀπλοῦν λοχίαν καὶ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἀνεδείκνυσεν αὐτὸν στρατηγὸν καὶ ἔπειτα στρατάρχη, ἀλλ' ὁ λοχίας ὠνομάζετο Hoche. Ὅσάκις τὰ πράγματα ἐβαινόν που κακῶς, ὁ Carnot ἔσπευδεν ἐκεῖ καὶ ἐλάμβανεν εὐθὺς ἄλλην τροπὴν.

Τὸ Maubeuge πολιορκεῖται ὑπὸ ἐξήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν, διοικουμένων ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τοῦ Κοβούργου. Ὁ στρατηγὸς Jourdan, ἔχων τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, διατάσσεται νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἀλλ' ὁ στρατὸς αὐτοῦ εἶναι κατώτερος τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθρικοῦ, καὶ ὁ Jourdan διστάζει νὰ λάβῃ θέσιν ἐπιθετικὴν. Ὁ Carnot ἀγανακτῶν μεταβαίνει πάραυτα παρὰ τῷ στρατῷ καὶ ἀναγκάζει τὸν Jourdan νὰ ἐπιτεθῇ, ἀλλ' αἱ πρῶται φάλαγγες ἀποκρούονται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Carnot παύει τὸν διοικοῦντα

αὐτὰς στρατηγὸν, καὶ λαμβάνων ὅπλον ὁδηγεῖ καὶ οἰστρηλατεῖ αὐτὰς διὰ τοῦ παραδείγματος. Μετ' ὀλίγον ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοβούργου ὑποχωρεῖ, καὶ ἡ πολιορκία τοῦ Maubeuge λύεται. Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν τὸ Τουλὼν ἀνεκτήθη, οἱ Βυρδεωνοὶ ἡττήθησαν, τὰ γαλλικὰ μεθόρια ἡλευθερώθησαν ἅπαντα.

Προγραφεῖς ἐπὶ Διευθυντηρίου, ὁ Carnot μετεκλήθη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βοναπάρτου ὡς πρῶτου ὑπάρχου, καὶ ἀπεστέριθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἀφοῦ τῷ 1802 ἐξελέχθη τριβούνος. Εἶχε δημοσιεύσει σύγγραμμα ἄξιον λόγου ἐπιγραφόμενον Σκέψεις ἐπὶ τῆς μεταφυσικῆς τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπειροστών. Οὐδόλως φροντίζων περὶ ἐκείνου οὐδὲ περὶ τῆς παρουσίας του, ἐπαρουσιάζετο ὁσάκις ἠδύνετο νὰ φανῇ χρήσιμος. Οὕτω αἱ συμφοραὶ τοῦ 1813 ἀπέσπασαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἡσυχίου καὶ ἐπιστημονικοῦ ἀσύλου του. Ὁ Ναπολέων διώρισεν αὐτὸν διοικητὴν τῆς Ἀμβέρσης. Ὁ Carnot μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδεύσεως καὶ εὐχαρίστης υπεράσπισε τὴν πόλιν ταύτην, ὥστε ἡ Γαλλία διετήρησεν αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν συνθήκην, δι' ἧς ἔληξεν ὁ πόλεμος.

Παρατηρήσαντος τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Carnot διωρίσθη μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, μετὰ δὲ τὴν ἀνάδοδον τῶν Βουργόννων ἐξωρίσθη καὶ πάλιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος προέτεινεν αὐτῷ διαβατήριον, ὅπως μεταβῇ εἰς Πολωνίαν. Ὁ Carnot ἔζησεν ἐπὶ τινι χρόνῳ ἐν Βαρσοβίᾳ, ἔπειτα δὲ ἀποκατέστη ἐν Μαγδεβούργῳ τῆς Πρωσίας, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

«Ὁ πατήρ μου, λέγει ὁ Ἰππόλυτος Carnot, ἔζησεν ἐν Μαγδεβούργῳ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, βίον ἀπλοῦν, πρὸς ὃν εἶχε περιουσίαν ἀνάλογον, ἥτο δὲ ἡκιστα μὲν ἀπαιτητικὸς, εἰς ἄκρον δὲ ὑποχρεωτικὸς πρὸς τοὺς ἄλλους».

Ἠγάπα τὸν περίπατον, καὶ πορευόμενος συνέταττεν ἐκάστοτε ἐπιστημονικὴν τινα μελέτην ἢ σελίδα ἠθικῆς ἢ ποιητικὸν τι ἔργον. Ἡ μουσικὴ καὶ τὰ ἄνθη κατεγοήτευον αὐτὸν, ἥτο δὲ εὐτυχὴς ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του. «Ὅταν θέλω νὰ ὁμιλήσω, ἔλεγε, γράφω ὅταν θέλω νὰ ἀκούσω, ἀναγινώσκω».

Πάντες οἱ διὰ τοῦ Μαγδεβούργου διαβαίνοντες περιηγηταὶ ἐπεσκέπτοντο τὸν περιφανῆ ἐξόριστον. Μέχρι τῆς τελευταίας του ὥρας ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως κατεῖχε τὸν Carnot. «Ὁ γαλλικὸς λαὸς, ἔγραφεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶνε ὁ ἄριστος τῶν λαῶν».

Ἐν τούτοις ἡ ὑγεία του ἐξέκλινε. «Ὡς ἡσυχως, ἔλεγεν, ὡς παλαιὰ δρῦς εἰς τὸ τέρμα προσεγγίζουσα.» Ἀπέθανε δὲ ἀταράχως καὶ ἀνευ ὀδύνης τὴν 2 Αὐγούστου 1823.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ

Ἡ ματαιότης εἶνε ὁ ἀφρόδης τῆς φιλοδοξίας.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΑΦΡΙΚῇ

Ὁ Γερμανὸς περιηγητὴς Oscar Lenz, ἐπανεληθὼν ἐσχάτως ἐκ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἐνθα εἶχε μεταβῇ κατ' ἐντολὴν τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως, διῆλθε διὰ Παρισίων, ὅπου ἐν δημοσίᾳ συνελεύσει, συγκροτηθείσῃ ἐν τῇ Σορβόννῃ, ἀφηγήθη τὰ κατὰ τὴν περιήγησιν καὶ πλήρη κινδύνων αὐτοῦ περιήγησιν διὰ τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας καὶ τὴν διαμονὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὀλίγῃ γνωστῇ πόλει Τομβουκτού. Τῆς διαλέξεως ταύτης περιήγησιν δημοσιεύουσιν αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἐξ ὧν μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐπόμενα.

Τέσσαρες μόνον περιηγηταί, ὧν οἱ δύο Γάλλοι, ὁ Παῦλος Ἰμπέρτ ἐν ἔτει 1630 καὶ ὁ Caillé τῷ 1827 ἐπροχώρησαν μέχρι τῆς τόσῃ περιέρου ἀφρικανικῆς πόλεως Τομβουκτού, τῆς ἐχούσης πληθυσμὸν 100,000 περίπου ψυχῶν. Ὁ κ. Λέντζ ἀφῆκε τὸ Μαρόκον κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1880. Ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀτλαντος ἀνεκάλυψε πλείστα ἐρείπια πόλεων καὶ οἰκοδομῶν ῥωμαϊκῶν, καὶ τὸ περιεργότερον ἐν R Bat τζαμίον πολλὴν ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὰ τεμένη τῆς μητροπόλεως τῆς ἰσπανικῆς πόλεως Σεβίλλης.

Ἐν Tendouf ὁ Λέντζ πωλεῖ τοὺς ἵππους του, ἀγοράζει ἐννέα καμήλους πρὸς 200 φράγκα ἑκάστην, καὶ συνοδίτας ἔχων ὀκτὼ ἄνδρας, παρασκευάζεται νὰ διέλθῃ τὴν Σαχάραν. Ἡ ὁδοιπορία ἐγένετο τὴν νύκτα ἐνεκα τοῦ ἀφορήτου καύσωνος ὥρα ἐνάρξεως τῆς πορείας ἦτο ἡ πέμπτη ἢ ἕκτη ἐσπερινή, ἡ ἐβδόμη δὲ τῆς πρωῆς ὥρα κατασκηνώσεως πρὸς ἀνάπαυσιν. Κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπεράντους θήνας τῆς Σαχάρας, μεγίστην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν περιηγητὴν τὸ ἐξῆς περιέρου φαινόμενον κατὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ψάμμος ἀνέβιδε ψιθυρισμὸν τινα ὥστε ἦχον θρηνώδη, ὅστις ὅτε μὲν ἐγένετο ἰσχυρότερος, ὅτε δὲ ἡλαττοῦτο καὶ κατὰ μικρὸν κατέπαυε τελείως.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο κατ' αὐτὸν ἀποδοτέον εἰς τὴν πρόστριψιν τῶν κόκκων τῆς ἄμμου πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν μεταλλαγῶν τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μεταξὺ Toudéyni καὶ El-Araouan εὗρε εὐρεῖαν χώραν, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διατρέχουσιν ἀγέλαια κεράδων. Πάντες σχεδὸν οἱ ἀρχηγοὶ (cheiks) τῶν χωρῶν ἃς διῆλθε ὑπεδέχθησαν αὐτὸν εὐμενῶς καὶ φιλανθρωπῶς, παρέχοντες αὐτῷ «moussa», ἥτοι τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς κτήσεις αὐτῶν. Εἰς μάλιστα αὐτῶν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον, δηλοῦν ὅτι οὐδεμίαν ὑπέστη βλάβην κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τῶν γαιῶν του. Ἡ ἀπὸ El-Araouan πορεία εἰς Tombouctou διήρκεσεν εἰκοσὶν ἡμέρας, δηλ. ὑπῆρξε βραχυτέρα κατὰ τὸ τρίτον ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα διατρέξωσιν αὐτὴν τὰ καραβάνια.

Ἐν ταῖς χώραις ταύταις αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπέρχονται λίαν ἀπότομοι τὴν ἡ-

μέραν ὁ καύσων εἶνε ἀνυπόφορος, τὴν δὲ νύκτα τὸ ψῦχος ὑπερβολικόν. Σπανιώτατα ἀπαντᾷ τις μέρος χλοάζον, τῶν μερῶν δὲ τούτων οἱ κάτοικοι νομαδικὸν βίον ζῶντες διατρέχουσι καθ' ὅλως τὰς διεσπόμεναι τὴν χώραν φονεύοντες καὶ ληστεύοντες τοὺς ὁδοιπόρους.

Τέλος τὴν 1 Ἰουλίου εἰσῆλθεν εἰς Tombouctou. Τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ταύτης, ὅσημέρκι καταβρέοντα, μαρτυροῦσι περὶ τοῦ ἄλλοτε μεγαλείου καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς. Οἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάπαυστοι πόλεμοι, οὓς ἐπιχειροῦσι πρὸς βορρᾶν μὲν οἱ Touaregs, πρὸς νότον δὲ οἱ Joulbeys κατέστρεψαν καὶ ἐξηράνισαν σχεδὸν τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως ταύτης. Κυριώτερον τῆς Tombouctou ἐμπόριον εἶνε τὸ τῶν δούλων, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι προέρχονται ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Bambaras, μετ' ὃ ἐρχεται τὸ τῶν πετρῶν τῶν στρουθοκαμήλων, τῶν φοινίκων, τῆς χρυσοκόνεως καὶ τοῦ ἐλέφαντος.

Τὴν σήμερον ἡ Tombouctou ἔχει 20,000 κατοίκων, αἱ οἰκίαι αὐτῆς εἰσὶν ἐκ πλίνθων ἐκτισμέναι, ἐν αὐτῇ δ' εὐρίσκει τις τροφὴν εὐρωπαϊκὴν, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἐξ ἀρίστου σίτου ἄρτου ἐξαίρουμένου.

Τὴν διοίκησιν αὐτῆς διαχειρίζεται εἰς ἄρχων, τὸν δὲ πληθυσμὸν ἀποτελούμενον ἀναμῆξ ἐξ Ἀράβων καὶ Μαύρων διακρίνουσι παρὰ τὴν ἐπιμειξίαν ταύτην τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς κερκασιανῆς φυλῆς.

Ὁ Ὁσκάρ Λέντζ παρετήρησεν ὅτι ἡ πόλις Tombouctou δὲν εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ Νίγρου, ὡς βεβαίως οἱ γεωγράφοι, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ τούτου. Ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πόλεως μεγάλη εἶνε καὶ ἡ ἄγνοια τῶν ἰθαγενῶν πιστευόντων ὅτι ἔχουσι ἐγγὺς αὐτῶν τὸν Νεῖλον ἢ πλάνη ὅμως αὕτη ἀποδοτέα εἰς τὴν αὐτότητα τῆς διεσπόμενης τῶν δύο ποταμῶν.

Ἀναχωρήσας τὴν 17 Ἰουλίου ἐκ Τομβουκτού ὁ Λέντζ διῆλθε τὴν χώραν τῶν Massinas, τὸ Bambara, τὸ βασίλειον τοῦ Σεγού, καὶ ἀφοῦ σπουδαίους διέτρεξε κινδύνους, ἰδίᾳ ἐν Bambara, ἐφθάσε τὴν 2 Νοεμβρίου 1880 ἐν Μεδίνα, τῷ πρώτῳ γαλλικῷ σταθμῷ ἐπὶ τοῦ Σενεγάλου, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν.

Τὸ ταξίδιον τοῦ Λέντζ διήρκεσεν ἑνδεκάμηνος, καθ' οὗς εὐρίσκετο εἰς διηλεκτὴ ἄγωνα κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν Ἀράβων, τὰ πάντα μηχανώμενος, καὶ ἀποτολῶν μάλιστα, ὅπως διαφύγῃ ἐπικείμενον κίνδυνον, νὰ ὀνομάξῃ ἐκείτον ἀπόγονον τοῦ Μωάμεθ.

Ὁ κύριος Λέντζ ἐπεράτωσε τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν αὐτοῦ ἀφήγησιν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν δύο σχεδίων, περὶ ὧν πολὺς ἐσχάτως ἐγένετο λόγος, ἥτοι περὶ τῆς μεταποιήσεως τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας εἰς θάλασσαν καὶ τῆς κατασκευῆς μεγάλου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ σιδηροδρόμου.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν σχεδίων, τὸ τῆς μεταποιήσεως τῆς Σαχάρας εἰς εὐρεῖαν θάλασσαν,

δόν κατ' αὐτὸν νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὡς ἀνεπίτευκτον ἔνεκ τῶν ὑψοῦς τῆς ἐρήμου, ἀνερχομένου εἰς 200 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον σχέδιον, τὸ τοῦ σιδηροδρόμου, μόνον μετὰ τὴν ἔρξιν τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ τεχνικῶν δυσχερειῶν, δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, αἵτινες, καὶ προπάντων αἱ τεχνικαὶ δυσχερεῖαι, εἰσὶ μέγισται, καθόσον οὐδὲν ἔργον δύναται νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν πρὶν ἢ ἡ γαλλικὴ ἐπιβρῶσις κατισχύσῃ τῆς τοῦ Σουλτάνου τοῦ Σεγού.

Ἐν γένει τὸ ἀφιλόξενον τῶν αὐτοχθόνων λαῶν, τὰ φυσικὰ κωλύματα καὶ τὸ ἀσήμαντον τῆς ἐρήμου ἐμπόριον εἰσὶ γεγονότα, προφανῶς ἀντιτιθέμενα εἰς τὴν κατασκευὴν σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ. Ὅθεν, συνεπέρνανεν ὁ Λέντς, ὅπως τεθῶσιν ἐκποδῶν ἅπαντα αἱ δυσχερεῖαι καὶ καταστῇ ἐφικτὸν τὸ σχέδιον τοῦτο, οὗτινος τὴν πραγματοποίησιν οὐδεὶς δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ προείπῃ, ἀπαιτοῦνται ἐνέργειαι ἡρώϊκαὶ καὶ μεγάλη καρτερίαι.

N. P. Z.

ΒΗΚΟΝΣΦΗΛΔ

Ὁ Βίος τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ ὑπῆρξε πλήρης ἀντιφάσεων, αἵτινες ἀνεπλήρουν ἑκατέρω τὰς τῆς ἐτέρας ἐλλείψεις. Πῶς κατώρθωσεν ὁ ἐκ Βιεντίας Ἰνδαῖος, ὁ μόνος κατὰ τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας ἔτος βαπτισθεὶς, νὰ γίνῃ ἡγέτης τῶν Τυρίων καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν τῆν Ἀγγλίαν; πῶς κατώρθωσεν ὁ δόξυς καὶ εὐφάνταστος μυθιστοριογράφος νὰ ἀποβῇ ἀρχινοῦστατος καὶ εὐτροφώτατος πολιτικός, τοῦτο εἶνε δυσδιάλυτον αἰνίγμα. Ὁ Δισραέλης, ψυχρὸς τε καὶ σώφρων, ἐξαγγλισθεὶς, οὐδαμῶς ἐλησφόνησε τὴν Ἰουδαϊκὴν καταγωγὴν του, ἐφ' ἣν μάλιστα ἐσεμνύετο· ἀναφανδὸν ἐξεθείεσεν ὅσα ἡ σημιτικὴ φυλὴ παρέσχε τῇ ἀνθρωπότητι ἀγαθὰ, ἐνεκαίνισε δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ του τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀνατολῆς ἐνθουσιασμόν. Καὶ τοιοῦτον ὅμως ὄντα, ἀνεγνώρισαν οἱ ἀγέρωχοι ἀπόγονοι Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ πνευματικὸν ἡγέτην καὶ σωτήρᾶ τῶν, πρῶτον μετ' ὅκνου, εἶτα δὲ προθύμως καὶ ἀνεπιφυλάκτως. Ὁ πλεονάκις θριαμβεύσας Δισραέλης ἔπαθεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του ἥττας πολλάς. Ἐχαιρεν ἤδη τὴν ὑπόληψιν ἐξόχου μυθιστοριογράφου, ὅτε ἐπανειλημμένως τρεῖς ἀπέτυχεν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. Ὅτε δὲ τελευταῖον ἀνέβη ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κοινοβουλίου, τοσοῦτον θορυβῶδως ἐγελάσθη, ὥστε διέκοψε τὴν ἀγόρευσίν του, ἀλλ' ἠπειλήσε τοῖς ἀκροαταῖς «ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ τὸν ἀκούσωσι». «Δὲν ἀπενθαρρύνομαι, ἔλεγε τοῖς τότε εὐαρίθμοις φίλοις του· δὲν ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἥττημένον, διότι εἶμαι εἰσισμένους νὰ ἥττῶμαι· μέγας στρατηγὸς τῆς Ἰταλίας, ἐρωτώμενος, διὰ τί ὡς πρεσβύτερος πάντοτε ἐνίκη, ἀπεκρίνατο,

διότι νέος ὢν πάντοτε ἥττητο». Εἰς τὸ μέλλον ἐαυτοῦ διετρεφεν ὁ Δισραέλης πίστιν καὶ πεποίθησιν προφήτου. Το μυστήριον τῆς ἐπιτυχίας του ὑπὴνίζατο ἐν τῷ μυθιστορήματι Coningsby. «Οἱ ἀληθεῖς σοφοὶ ἐπίστανται (λέγει), ὁπόσον εἴς περὶ ὁρισμένην ἢ λογικὴν ἡμῶν δύναμιν. Ἡ πρόδοσις τῆς ἀνθρωπότητος οὐδαμῶς ἀφείλεται εἰς αὐτήν· οὐχὶ ὁ λόγος ἐπολιόρκησε τὴν Τροίαν· οὐχὶ ὁ λόγος παρώρμησε τοὺς Σαρακηνούς νὰ καταλίπωσι τὰς ἐρήμους καὶ κυριεύσωσι τοῦ κόσμου· οὐχὶ ὁ λόγος ὑπεγύρυσσε τὰς σταυροφόρας, οὐδὲ εἰσῆγαγε τὰ μοναχικὰ τάγματα, οὐδὲ παρήγαγε τοὺς Ἰησοῦτας, οὐδὲ προσέκλεσε τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Μέγας ἀληθὺς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐνεργῇ ὁρμώμενος ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παθῶν· οὐδέποτε δὲ ἀποβαίνει μᾶλλον ἀκατάσχετος ἢ ὅταν ποιῇται ἐκκλησίαν εἰς τὴν φαντασίαν». Μέχρι τελευταίας τοῦ βίου του διεκρίνετο ὁ Δισραέλης ἐπὶ ἐμπροσθέντι δραστηριότητι καὶ ὑψηλῇ φαντασίᾳ· οὔτε βραδυνῶν ὅμως ἀπέχετο, οὔτε χαμαζήλων μέσων ὑλικῶν ὁσάκις διὰ τούτων ἠλπίζε νὰ κατορθώσῃ εὐκολώτερον τοὺς φαντασιώδεις αὐτοῦ σκοπούς. Ἐνὶ ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ προσεκήρυξε δηλονότι τὴν Ἰνδικὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἡγόρασε τὰς μετοχὰς τοῦ Σουέζ. Ὅσα ἀνέπτυξεν ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν, ἐξετέλεσεν ὡς πρωθυπουργός. Τριάκοντα ἔτι πρὶν ἀποδείξῃ τὴν Βικτωρίαν αὐτοκράτειραν τῆς Ἰνδικῆς ἔγραψεν ἐν τῷ μυθιστορήματι «Ταχυμέδων»· «Ἵμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ πρέπει νὰ ἐκτελέσῃτε ὅλον τὸ μέγα σχέδιον τῶν Πυρτογάλων, ἐγκαταλιμπνόντες χώραν μικράν καὶ ἐξηντηλημένην, ἀντὶ ἐτέρας εὐρυτάτης καὶ εὐδαίμονος. Πείσατε τὴν Ἀνασσαν νὰ συναθροίσῃ τοὺς στόλους τῆς, τοὺς θησαυροὺς, τὰ ἀργύρια, τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ πολύτιμα ὄπλα, τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς πρωτίστους συμβούλους τῆς, καὶ νὰ μεταστήσῃ τὴν ἔδραν τῆς ἀπὸ Λονδίνου εἰς Δελί. Ἐεὶ θὰ εὐρὴν πρόχειρον ἀπέραντον αὐτοκρατορίαν, στρατὸν πρωτοβάθμιον, προσόδους ἀναρίθμους. Ἐγὼ θὰ φροντίσω περὶ Συρίας καὶ Μ. Ἀσίας. Ἡ μόνη μέθοδος τοῦ κυβερνῆσαι τοὺς Ἀφγάνους ἄγει διὰ τῆς Περσίδος καὶ τῆς Ἀραβίας. Τότε δὲ θὰ ἀναγνωρίσωμεν ἡμέτερον τιμαριόδοτον τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ἰνδικῆς καὶ θὰ ἐξασφαλίσωμεν αὐτῇ ὅλην τῆς Ἀνατολῆς τὴν παραλίαν. Ἐὰν βουληθῇ, θὰ δεσπόσῃ τῆς Ἀλεξανδρείας ὡς δεσπόζει τῆς Μελίτης. Ἡ βασιλίςσα ἡμῶν εἶνε νέα· ἔχει μέλλον· ἐμπορεῖ νὰ προσλάβῃ τὸ εὐρύτατον τῶν ἱστορικῶν βασιλείων. Πάντα εἶνε δυνατὰ, ἀφ' οὗ κατορθωθῇ ἡ τῆς Ἰνδικῆς κατὰκτησις, ἐνθα ἐναυάγησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος». Αἱ πολιτικαὶ προφητεῖαι τοῦ Δισραέλ ἠλθίσαν. Ἡ Βικτωρία ἐκηρύχθη αὐτοκράτειρα· ἐὰν δὲ μὴ μετέστησε τὸν θρόνον τῆς εἰς Δελί, ἐκάλεσεν ἐκεῖθεν στρατοὺς εἰς τὴν Εὐρώπην· ἐὰν πάλιν μὴ δεσπόζει τῆς Ἀλεξανδρείας, προσήρ-

τησε τὴν Κύπρον, ὁπόθεν ἐπιτηρεῖ τὴν Μ. Ἀσίαν. Μέγα λάθος τῆς πολιτικῆς τοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἡ προσάρτησις ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ τῆς πολιτείας Τρανσβαάλ· μέγας δὲ θρίαμβος ἡ βερολίνεος συνθήκη, δι' ἣς ἀνευ βανίδος ἀγγλικοῦ αἵματος διέρρηξε τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου. Ἀναγνώσεως ἄξιον εἶνε τὰ ἀπὸ τοῦ 1878 περιεχόμενα ἀνέκδοτα. Ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ μετέβαινεν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς συνόδου ὁ Βήκονσφηλδ πεζός, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ γραμματέως του καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ κεκηνότος καὶ θεωμένου πλήθους. Μᾶ τῶν ἡμερῶν ἐπιπτε βαρβαρία βροχῇ, καὶ ὁ Βήκονσφηλδ ἀπώλεσε καθ' ὁδὸν τὸ ῥινόμακτρον του. Ὁ εὐρετής ἐκόμισεν αὐτὸ κατερρυπωμένον, καὶ παρεκάλεσε τὸν λόρδον νὰ τὸ χαρίσῃ αὐτῷ δῶρον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ προσκαρτευσθῇ τὸν ἔξοχον πολιτικόν. Οἱ δύο ἄγγλοι δὲν ἐνόουν τὴν γερμανικὴν ὁ γραμματεὺς δὲ, ὑποπεύσας, ὅτι προέκειτο περὶ ἀμοιβῆς, προσήνεγκεν αὐτῷ ἀγγλικὴν λίραν. Ἰδὼν ὁ Βήκονσφηλδ, ὅτι ὁ γραμματεὺς δὲν ἐμάντευσε τοὺς πόθους τοῦ εὐρετοῦ, στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ πυλῶνος τῶν μεγάρων τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του· «δὲν νοοῦμεν τὴν γερμανικὴν· σὰς περιμένομεν αὔριον περὶ τὴν μεσημβρίαν». Τὴν ἐπιούσαν δὲ μαθὼν παρὰ διερμηνευτοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γερμανοῦ, ἐχάρισεν αὐτῷ τὴν φωτογραφίαν του ἐπιγράψας τάδε. «Θέλετε ῥινόμακτρον, πρῶτον λευκόν, νῦν δὲ κατερρυπωμένον. Λάβετε ἀντὶ τούτου ἄνδρα, λευκὸν μὲν τὴν τρίχα κατὰ κακὴν μοῖραν, ἀλλ' οὐπω πεσόντα, καίπερ πολυτρόπως προσηλακισθέντα». Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς συνόδου παρέστη ὁ Βίσμαρκ ἔχων βαθὺν πῶγωνα λευκόν· ἅπαντες οἱ διπλωμάται, γινώσκοντες αὐτὸν μετὰ τῶν τριῶν μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχῶν καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μύστακος, ἡρμήνευσαν πολυτρόπως καὶ ἐπὶ τὸ σκαπτικώτερον τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ποιήσωσιν αὐτῷ νύξιν. Κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν ὁ θρασὺς Βήκονσφηλδ εἶπεν αὐτῷ γεγωνυῖα τῇ φωνῇ· «πρίγκιψ, τοσοῦτον ἄλλοιον ἐνεδύθητε πρόσωπον, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν σὰς ἀνεγνώρισάμεν. Ἡρέπει νὰ ἀφέλῃτε τὴν προσωπίδα, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ, ἵνα μὴ τοῦλάχιστον προκληθῇτε ὑπὸ τινος ἀνά ἀφήσῃτε ἡμῖν τρίχας». Ὁ Βίσμαρκ ἐμειδίασε, κατὰ δὲ τὴν τρίτην συνεδρίαν παρῆλθεν ἐξυρημένος τὸ γένειον καὶ ἔχων μόνον μύστακα. Ἐν τῷ ἐπισήμῳ γεύματι τοῦ πρίγκιπος διαδόχου ὁ ἰσχνὸς διπλωμάτης μετὰ τοῦ ἀγγλικοῦ πολιτικοῦ φράκκου εἶχε τι κωμικὸν καὶ ἀξιογέλαστον· ὁσάκις ὅμως ἤνοιγε τὸ στόμα, ἔλαμπε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐνέπνεε σεβασμόν. Ἐγερθέντων τῶν συντραπέζων, ἤθελεν ὁ Βήκονσφηλδ νὰ ἐπάρῃ εἰς μνημόσυνον τῆς ἐστίας εὐς γλυκύσματα, φέροντα τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκρά-

τορος καὶ τοῦ διαδόχου· ἀλλ' ὁ Βίσμαρκ, λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς δεξιᾶς, τὸν ὠδήγει εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ καφέ. Ὁ Βήκονσφηλδ, ἐπειδὴ ἐξέπεσον τῆς χειρὸς του δύο γλυκύσματα, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας· «μόνος ὁ πρίγκιψ διαπράττει τοιαῦτα κακουργήματα· οὐδενὶ οὐδὲν δίδει· ἀλλὰ καὶ οὐδενὶ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ τι». Νοήσας ὁ Βίσμαρκ, ὅτι ἠνώχλησε τὸν Βήκονσφηλδ ἐν τῇ ἀρπαγῇ τῆς λείας του, τὸν ἐβοήθησε μειδίων καὶ λέγων «οὐδενὶ οὐδὲν δίδω· ἀλλὰ προθυμότερα, ὡς βλέπετε, στέργω ὑμῖν συμμάχιας»¹.

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

τῶν ὁπωροφόρων δένδρων.

Εὐρυτέραν ὁσημέραι ἐπέκτασιν λαμβάνει ἐν Ἀγγλίᾳ νέος τρόπος καλλιέργειας τῶν ὁπωροφόρων δένδρων, πολὺ παρέχων τὸ ἐνδιαφέρον, ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διαδοθῇ καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καλλιεργοῦνται ὁπωροφόρα δένδρα ἐντὸς σινικῶν ἀγγείων, καὶ ἐντὸς ἔτι ἀπλῶν γαστρῶν. Καὶ τὰ δένδρα ταῦτα οὐ μόνον φύονται θαυμασίως, ἀλλὰ καὶ παράγουσιν ὠραίους καρπούς. Οἱ καλλιεργοῦντες αὐτὰ ἀποκτῶσιν οὕτω κερασέας, ῥοδακινέας, βερυκοκκέας, ἐχρούσας ὕψος πεντήκοντα, ἑκατὸν ἑκατοστομέτρων, ναυοφυτὴ δενδρόλλια, τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ ἔρχονται ἕως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῶν.

Τὰ δένδρα τίθενται ἐντὸς κανίστρων· τὰ ἄνθη τῶν διαχέουσι τὴν εὐωδίαν των, καὶ μετὰ δύο μῆνας παράγουσι τοὺς εὐχύμους αὐτῶν καρπούς. Ἐν Λονδίνῳ ἀπὸ δύο περὶ τοῦ ἐτῶν τρώγονται ῥοδακινὰ καὶ βερυκοκκὰ δρεπόμενα ἀπὸ τοιούτων δένδρων.

Τὰ κομψὰ ταῦτα δενδρόλλια εἰσὶ προωρισμένα νὰ καταλάβωσι τὴν πρωτίστην θέσιν εἰς τὰ ἐπιδορπία μας. Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ παραθέσῃ ἐντὸς πινακίου ῥοδακινὰ ἢ κεράσια, ὅταν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ κόπτωμεν ταῦτα ἀπὸ τὸ δένδρον διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν; Καίτοι τοσοῦτον μικρὸν τὸ δένδρον, εἶνε κατάφορτον καρπῶν. Εἶνε δυνατόν νὰ τεθῇ παρ' ἑκάστον συνδαιτυμόνα ῥοδακινέα, κερασέα, μάλιστα 25 ἢ 30 ἑκατοστομέτρων ἔχουσα ὕψος, καὶ φέρουσα κατὰ μέσον ὅρον τρεῖς μέχρι πέντε καρπούς.

Βεβαίως εἶνε λίαν ἐπαγωγὸς ἰδέα τὸ νὰ προσφέρωμεν ἀπὸ τοῦ δένδρου τὰς ὁπώρας, καὶ πανταχοῦ ἐν ὀλίγῳ θέλει εὐρεῖ διὰ δόσιν. Ἐκτὸς τούτου οἱ φιλόδενδροι θὰ βλέπωσι καθ' ἑκάστην πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτῶν αὐξάνοντα τὸν καρπὸν, καὶ ἡ καλλιέργεια αὕτη πολλὴν βεβαίως τέρψιν θὰ παράσχῃ εἰς τοὺς ἀεργούς. Ὁ δὲ τρόπος τῆς καλλιέργειας τῶν ναυοφυτῶν τούτων δένδρων δὲν εἶνε καθόλου δύσκολος. Ἀρκεῖ νὰ φυτεῖται τις ἐντὸς ἀγγείου βλαστὸν ὁπωροφόρου δένδρου, ἀφαιρῶν τὰς χονδράς του ρίζας· ὁ βλαστὸς οὗτος τρέφει-

ται διὰ τοῦ τριγώνου τῆς ῥίζης του, καὶ ἐντὸς γάστρας δ' ἐπὶ ὑπάρχει ἀριστὸν χῶμα ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ δένδρου. Τὸ κλάδευμα τῆς ῥίζης ἐπισπύδει τὴν καρποφορίαν καὶ ἐπυξάνει τὴν γονιμότητα καὶ τὴν πρωιμότητα τοῦ δένδρου. Ὁ ἀρχικηπουρὸς τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας κατ' ὥρην νὰ παραγάγῃ μέχρι 85 σταφυλῶν ἐκ κλιμάτων καλλιεργούμενων ἐντὸς ὁκταετίας καὶ μόνον δεκαοκτὼ μηνῶν ἡλικίαν ἔχοντων. Ἡ νέα καλλέργεια ὀρίζεται διὰ τριῶν λέξεων: Ταχέως, καλῶς καὶ εὐκόλως. Πάντες ὅα δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχωσιν ὁπωροφόρον κήπον, καὶ νὰ καλλιεργῶσιν ὑπὸ τῆς στέγας των βελοικίας, ῥοδακινίας, κερασέας, ἀπιδέας κτλ. Τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελήμου· παρὰ τὴν γάστρην τῶν ἀνθρώπων ἡ γάστρην τῶν ὁπωρῶν.

Κυρία Π*

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

Ἡ νέα ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις γενομένη ἀπογραφὴ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀπαρίθμηση τῶν κατοίκων, ἀλλὰ περιέλαβε καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν ἀναγόμενον, ἐν τούτῳ δὲ τῷ κεφαλαίῳ ἀποκαλύπτει ἡλὲν περιεργότατα πράγματα.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ Brooklyn εὐρέθη ὅτι ἀπορρίπτονται ἐτησίως εἰς τὰς ὁδοὺς τρία περίπου ἑκατομύρια ζευγῶν παλαιῶν ὑποδημάτων. Τὰ ὑποδήματα ταῦτα ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἔργον ἔχουσι νὰ τὰ συλλέγωσι, καὶ τὰ μὲν καλλίτερα ἐπιδιορθώσουσι, στείλθουσιν καὶ μεταπωλοῦσιν εἰς ὑποδηματοποιούς τῆς ἐσχάτης τάξεως, εἴτε εἰς ζεύγη, εἴτε καὶ καθ' ἑν χωριστά, ὅταν τύχῃ μόνον τὸ ἓν νὰ εἶνε καλόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα φθείρουσι περισσότερον τὸ ἓν τῶν ὑποδημάτων των, καὶ διὰ τοῦτο ἀγοράζοντες ἀντικαθιστῶσιν αὐτὸ ἐκ τῶν ὡς εἴρηται διωρημένων.

Τὰ ὅλως ἐφθαρμένα ὑποδήματα καὶ ἀνεπίδεκτα διορθώσεως κόπτονται εἰς τεμάχια, ἐξ ὧν τὰ μὲν καλλίτερα χρησιμεύουσιν εἰς ἐπιδιορθώσιν ἄλλων ὑποδημάτων, τὰ δὲ ἄλλα... φρικτὸν εἶπεν! χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν ῥωμίου τῆς Ἰαμαϊκῆς διὰ τρόπου, ὃν γνωρίζουσι μόνον οἱ κατασκευασταί. Λέγεται ὅτι τὰ λείψαντα ταῦτα τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων τὰ ῥίπτουσιν ἐντὸς οἰνοπνεύματος, ἔνθα τὰ ἀφίνουσιν ἐπὶ ἐβδομάδας νὰ βράζωσι, τὸ δὲ οὕτω κατασκευαζόμενον προϊόν φαίνεται ὅτι υπερβαίνει κατὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ χρῶμα, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν, τὰ καλλίτερα ῥωμίου τῆς Ἰαμαϊκῆς.

Ἄλλη βιομηχανία οὐχ ἥττον παράδοξος εἶνε ἡ ἐπομένη. Κατασκευαστὴς τις πηκτῆς τομάτας κάμων ἐτησίαν πώλησιν 100 χιλιάδων φράγκων, εἶπεν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς ὑπάλληλον, ὅστις τὸν ἠρώτα, ὅτι κατ' ἔτος ἐπρομηθεύειο παρὰ τῶν καταστημάτων, τὰ ὁποῖα κατα-

σκευάζουσι τὸ προϊόν τοῦτο, τοὺς σπόρους καὶ τὰ ἄλλα ἀπορρίμματα τῆς τομάτας, τὰ ὁποῖα βράζων κατεσκευάζεν ἀλόγη ἐξαιρετὸν πηκτὴν τομάταν, ἃν καὶ ἐκ δευτέρας χειρός.

Ἄλλη βιομηχανία εἶνε τὰ κάρτια, ἡ ἡ κρυσταλλωμένη ζάχαρις, τὴν ὁποῖαν πωλοῦσι καθ' ὅδον εἰς τὰ παιδία· τὸ προϊόν τοῦτο κατασκευάζουσιν ἀπλούστατα ὡς ἔπεται· ἀναμειγνύουσι 75 τοῖς 100 κρητίδος ἢ γύψου, τουτέστι λευκῆς γῆς, μὲ 25 τοῖς 100 ζαχαρώσεως ἢ ἄλλης γλυκείας ὕλης, καὶ τὸ πρᾶγμα τελειώνει.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ περιφήμου σαπωνίου τῆς Καστίλλης δὲν εἶνε πολὺ διάφορος ἀπὸ τὴν τοῦ καρτίου. Δι' αὐτὸ λαμβάνουσιν 80 τοῖς 100 κόβιν ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται οἱ ὑποδηματοποιοί, τούτην δὲ ἀναμειγνύουσι μὲ 20 τοῖς 100 λίπους ἀλλίης ποιότητος, ἐκ δὲ τοῦ οὕτω κατασκευαζομένου προϊόντος εἰσπράττουσιν ὅχι ὀλίγα οἱ σαπωνοποιοί.

Πρὸς πᾶσι τούτοις ὑπάρχουσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἄνθρωποι ἔργον ἔχοντες νὰ εἰσάγωσιν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς βιομηχανικὰ ἀντικείμενα ἀτελῶς κατεργασμένα, ἵνα ἀποφύγωσι τὸν τελωνειακὸν δασμὸν, ὅστις εἶνε βαρύντατος. Τὴν κατεργασίαν αὐτῶν συμπληροῦσι κατόπιν δι' ἐπὶ τούτῳ τεχνιτῶν, τὰ δὲ προϊόντα ταῦτα πωλοῦσιν εἰς ἀδράς τιμὰς ὡς κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσερχόμενα.

Ἡθὲν ἡ φράσις

ΧΟΡΕΥΟΜΕΝ ΕΠΙ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Διαμφισθητοῦσι τινες ὅτι ὁ Σαλθάνδρος εἶπε πρῶτος τὴν φράσιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδουσιν εἰς ἀνώνυμον τινὰ συντάκτην τοῦ ἀρχαίου Φιγαρώ. Ἀλλ' ὁ Σαλθάνδρος διηγῆται ὁ ἴδιος πῶς αὐτὸς εἶπε τὴν φράσιν ἐν οἷς ἐξιστοροῖ τὰ τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπέσφειρεν νὰ τῷ «Βασιλικῷ Παλατίῳ» εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως τὸν Ἰούνιον τοῦ 1830 ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας.

«Εἶχα λαλήσει, λέγει, πρὸς τινὰ τῶν ὑπουργῶν περὶ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ἐξετέθη ἡ βασιλικὴ ἐξουσία». — «Δὲν ὀκνῶ υποχωρήσωμεν οὐδὲ βῆμα», ἀπήντησεν ἐκεῖνος. — «Τότε λοιπὸν, τῷ εἶπα ἐγὼ, ὁ βασιλεὺς καὶ σεις ὀκνῶ υποχωρήσετε κατὰ τὴν βασιλείαν». Ἦτο δὲ ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐξόριστος κατόπιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ καταδικασμένος εἰς πολιτικὸν θάνατον — πλησίον τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως.

Μετὰ τοῦτο διελθὼν ἐγγύθεν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, πρὸς ὃν ἔλεγαν φιλοφρονήσεις πολλὰς διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἐορτῆς, εἶπα τοῦς λόγους τούτους, ἐπαναληφθέντας ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐπιούσης· «Ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶνε ὅλως νεαπολιτικὴ, χορεύομεν ἐπὶ ἡφαιστείου».

Ἡ φράσις αὕτη ἄρα ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τὸν Σαλθάνδρον.

Ω.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποῦ εἶναι ὁ δῆμος σου, κ. δῆμαρχε, ἠρώτα ὁ αἰμυνηστὸς βασιλεὺς Ὅθων τὸν δῆμαρχον τοῦ δήμου Ξ...

— Σουρτοῦκεψε, Μεγαλειότατε, ὅλη ἡμέρα μεθυμένος εἶνε, ἀπεκρίνατο ὁ δῆμαρχος, ἐννοῶν τὸν ἐξάδελφόν του Δῆμον Ν...

— Πῶς ἔχουν τὰ πράγματα τοῦ δήμου σου; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὰ λιανὰ, Μεγαλειότατε, κατεστράφησαν ἀπὸ τὸν χειμῶνα, τὰ χονδρικά, ζωντανὰ εἶνε ἀκόμα.

— Ὅχι· πῶς ἔχει ὁ λαὸς ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν; ἐπέμεινε λέγων ὁ Ὅθων.

— Ὁ λαγὸς, βασιλιά μου, ῥέτος κατήντησε γύφτικο, γιὰτὶ κειὸς ποῦ δὲ γεννήθηκε δὲν σκότωσε μόνον λαγὸν, γιὰτὶ ἔρριξε τόσο χιόνι, ποῦ τοὺς πιάνουμε ζωντανούς.

— Δὲν ἐξεπαιδεύθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶνε πολὺ πίσω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς του.

— Τὴν παιδεύαρχα καὶ τὸ ματζοῦκι ὅπου ἐφάγαμε μῆτις, βασιλιά μου, τόσα χρόνια οὔτε τὸ σκυλί σου δὲν τὰ τράβηξεν.

— Ἐννοεῖ παιδείαν γραμμάτων, εἶπε μετὰ γέλωτος ἄμα καὶ ὀργῆς ἡ βασίλισσα Ἀμαλία.

— Καὶ παιδιὰ ἔχω τρία, βασίλισσά μου, εἶπεν ὁ ἡλίθιος δῆμαρχος, καὶ μὲ συμπηθᾷτε κι' ὅλα, ἀλλὰ ἔχω κι' ἄλλα τρία σακάκια (ἐννοεῖ τὰ θήλεα).

— Αἶ, λοιπὸν, ἀλλ' εἴθε πολὺ χονδρὸς, κύριε δῆμαρχε, ἀνέκραξεν ἀγανακτήσασα πλέον ἡ βασίλισσα Ἀμαλία.

— Νὰ ἰδῇς τὸν ἀδερφό μου πόσο χονδρότερος εἶνε! ἀπεκρίνατο ὁ δῆμαρχος.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάντησιν οὔτε οἱ βασιλεῖς, οὔτε οἱ ὑπασπισταὶ των ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, ἀλλ' ἀνεκάγχασαν θορυβῶδως καὶ σχεδὸν μέχρι δακρύων.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

* Ὁ ἀνθρώπινος χαρακτὴρ σχηματίζεται διὰ μυρίων λεπτῶν ἐπιδράσεων· διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συμβουλῶν, διὰ τῆς θρησκείας καὶ φιλολογίας, διὰ τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων, διὰ τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ζῶμεν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναμνήσεων τῶν προγόνων, ὧν κληρονομοῦμεν τὰς καλὰς πράξεις καὶ συμβουλὰς. Ἀλλ' ἂν καὶ αἱ ἐπιδράσεις αὗται εἰσὶν ἀναμφιβόλως μεγάλα, ἀναμφίβολον ἐπίσης εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀποτελοῦσι κυρίως τὰ ἐνεργητικὰ μέσα τῆς ἰδίας εὐζωίας καὶ εὐπραγίας, καὶ ἐὰν δὲν ὀφείλωσι τι οἱ καλοὶ καὶ σώφρονες εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ἄλλων, πρέπει αὐτοὶ κυρίως νὰ γείνωσιν οἱ κάλλιστοι ἐκυτῶν βοηθοί. (Συμάιλις).

* Οἱ δίδοντες συμβουλὰς ἄνευ παραδειγμάτων ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς πιασάλους ἐκείνους τῆς

ἐξοχῆς, τοὺς δεικνύοντας τὸν δρόμον χωρὶς νὰ τὸν διατρέξωσι. (Rivarol).

* Πάντες φιλοτιμούμεθα νὰ ὁμοιάσωμεν κατὰ τι τοὺς μεγάλους ἄνδρας, μιμούμενοι τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν, ὁσάκις ἀδυνατοῦμεν νὰ μιμηθῶμεν τὰς ἀρετάς. (Ροῦδης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄγγλος ἐπιστήμων ὁ κ. Pettigrew ἐδημοσίευσεν ἄρτι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ φυσικὴ καὶ τεχνητὴ πτήσις πραγμάτων ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τῇ ἀεροναυτικῇ Ἑταιρίᾳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἥς ἀνάλυσιν εὐρίσκομεν εἰς τοὺς Καίρους τοῦ Λονδίνου.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγω ἔργου ἐξετάζει ἐν πρώτοις τὰς κυριωτέρας διαφορὰς τῆς κατασκευῆς τῶν μελῶν τῶν ζώων τῶν βαδιστικῶν, πετομένων καὶ νηχομένων. Παρατηρεῖ ὅτι ἡ μεταξὺ ἀέρος καὶ ὕδατος τεθεῖσα ἀναλογία ὡς μέσων τουτέστι ὑποβασταζόντων τὰ σώματα, εἶχε τὰ μέγιστα συγχύσει τὸ πρόβλημα τῆς πτήσεως, καθόσον πολλοὶ ἄνθρωποι, ἂν οὐχὶ ἄπαντες, ἐφικτόντο ὅτι τὸ ἱπτάμενον ζῷον ἐπιπλέει ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ὡς τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἡ ἰδέα αὕτη, προσθέτει ὁ κ. Pettigrew, ἐπέφερε τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἀεροστάτων, εἰ καὶ τὰ μηχανήματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς πτητικαὶ μηχαναί. Ἐνὸς ἐλλείπει ἡ δύναμις, ἡ δυναμένη νὰ κινήσῃ αὐτὰ καθ' ὠριμένην διεύθυνσιν καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, — ὅπερ ἐντὸς μικροῦ ἐλπίζει ὅτι θέλει κατορθωθῇ, χάρις εἰς νέον μέσον ἐπινοηθὲν παρὰ τινος μέλους τῆς ἀεροναυτικῆς Ἑταιρίας καὶ μὴ γενομένου εἰσέτι γνωστὸν εἰς τὸ κοινόν, — τὰ ἀερόστατα εἰς οὐδὲν ἄλλο θέλουσι χρησιμεύει, εἰμὴ ἀπλῶς πρὸς ἀνύψωσιν ἐν τῷ ἀέρι. Τὰ ἀερόστατα δὲν δύνανται νὰ χρησιμευθῶσιν ἀποτελεσματικῶς ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητος αὐτῶν. Τοῦναντίον τὸ πτητὸν εἰς τὸ βάρος αὐτοῦ ὀφείλει τὴν εὐκολίαν τῆς πτήσεως.

Μετὰ περιγραφὴν λεπτομερῆ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐνεργείας τῶν φυσικῶν πτερυγῶν, ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὁμιλῶν περὶ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς κινεῖνται τὰ ὄργανα ταῦτα, ὅτι ἡ μύξα κινεῖ τὰς πτέρυγας αὐτῆς 330 φορές ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον, ἥτοι 19,800 κατὰ λεπτόν.

Διὰ τῆς πείρας ἀπεδείχθη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Pettigrew, ὅτι ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων εὐρίσκεται εἰς ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὸ μήκος τῶν πτερυγῶν, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο προσηλώνει αἰσιν ἀποτελέσματα τῶν ἐφεξῆς γενησομένων πτήσεων μηχανημάτων, καθόσον προφανὲς εἶνε ὅτι βραδεῖαι σχετικῶς κινήσεις ἐσονται ἐπαρκεῖς πρὸς λειτουργίαν τῶν μακρῶν καὶ ἰσχυρῶν πτερυγῶν, αἵτινες ἐσονται ἀναγκαῖαι, ὅπως ὑψώσωσι καὶ θέσωσιν εἰς κίνησιν τὰ ὄργανα ταῦτα.

Ἡ πτήσις, καθὼς ἔχομεν διδόμενα ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως, ἐκκρετάται τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοῦ βά-

ρους καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ σώματός τοῦ ζώου καὶ τῆς ἐκτάσεως καὶ ταχύτητος τῶν κινήσεων τῶν πτερύγων. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ παρατηρεῖ ὁ ῥήτωρ ὅτι σοφοὶ ἄνδρες καὶ εἰπὲρ τινες καὶ ἄλλοι ἀρμόδιοι ἐπελήρθησαν τῆς λύσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ δυσκόλου τούτου ζητήματος, τῆς τεχνικῆς δηλονότι πτήσεως, καὶ ὅτι ἀρραγυτικαὶ ἐταιρίαι πρὸ πολλοῦ συστατήθησαν ἐν τῇ Γαλλίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις».

Προβαίνων εἶπα δὲ *Pettigrew* εἰς τὴν ἀπαριθμήσιν τῶν διάφορων μηχανημάτων τῆς ἐναερίου κινήσεως, τῶν μέγρι τοῦδε δοκιμασθέντων, ἐκθέτει τὰ αἰτίαι τῶν μέγρι τῆς σήμερον ἀποτυχῶν καὶ τὰ μέσα δι' ὧν εἰς τινὰς περιστάσεις ἐπετεύχθη μερικὴ ἐπιτυχία. Ἡ πρῶτιστη δυσκολία συνίσταται κατ' αὐτὸν εἰς τὴν ἔλλειψιν κινήσεως τινὸς μηχανήματος ἰσχυροῦ· ἀλλὰ καὶ ἐλαφροῦ, ἀποφαίνεται δὲ ὅτι ἡ τοῦ πεπιεσμένου ἀέρος χρῆσις θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα ἰσῶς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος. Ἄνευ τῆς ἀνάγκης πρὸς λήψεως βαρέων ἡλεκτρικῶν ἢ αἰτηρῶν μηχανημάτων. Ἡ ἐναερίος κίνησις, λέγει περαινῶν ὁ συγγραφεὺς τὴν περίεργον αὐτοῦ πραγμασίαν, θεωρεῖται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρὰ τῶν περισσότερων οὐτοπία, ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε ἀνεπίδεκτον λύσεως». Κατ' αὐτὸν ἡ λύσις εἶνε ἀπλῶς ζήτημα χρόνου, καρτερίας καὶ ἀγχινοίας, ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶνε ἐπιπλοκάτωτον πρόβλημα τῆς φυσικῆς, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἐποίου βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς συνάγονται ὁσμήρει τὰ ἀπατούμενα πρῶσιματα.

Τὸ ἀκόλουθον ἀνεκδοτὸν περὶ τοῦ πρίγκιπος Βίσμार्κ εὐρίσκουμεν ἐν τίνι γερμανικῇ ἐφημερίδι. Τῷ 1840 νεάνις εὐγενοῦς σουηδικῆς οἰκογενείας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἦλθεν ἵνα διαμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Βερολίνον. Ὁ πατήρ τῆς συνέστησεν αὐτὴν εἰς τινὰ ἀνεψιὸν τοῦ, φοιτητὴν τοῦ πανεπιστημίου τῆς πόλεως ταύτης, ὃν ὅμως οὐδεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐγνόησεν ἐξ ὕψους.

Εἰς τὴν νεάνιδα, ἅμα φθάσαντα εἰς Βερολίνον, παρουσιάσθη νέος τις, ὅστις ἐπὶ τοσῆς ἡμέρας ἐξενάγησε τὰς δύο κυρίας εἰς πάντα τὰ θέατρα, τὰ μουσεῖα καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχεν αξιοθέατον, προσπαθόμενος μετ' ἄκρας πρὸς αὐτὰς ἀθρότητος. Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὅτε τέλος αἱ δύο νεαὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὁ εὐγενὴς αὐτῶν ξεναγὸς λέγει πρὸς τὴν νεάνιδα.

— Καὶ τώρα, ἀγαπῆτῃ ἐξαδέλῳ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὁμολογήσω κάτι τι· ὁ πραγματικὸς ἐξαδέλφός σας εὐρίσκεται κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν σαράντα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω· εἶμαι ὁ βαρὺνός Βίσμार्κ.

Ἐκτοτε ἡ νέα Σουηδὴ ἐμυφίσθη, ὁ δὲ νέος σπουδαστὴς ἐγένετο κόμης, ἔπειτα πρίγκιψ καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἡμερὰν τινὰ ὁ Βίσμार्κ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν κυρίας γινὸς ξένης, διερχομένης διὰ Βερολίνου, τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τεσσαρῶντα ἐτῶν. — «Εἴμαι, εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν πρίγκιπα, ἡ δεσποινὴς Χ' ἐκ Σουηθίας».

Ὁ πρίγκιψ ἀνεμνήσθη τοῦ παρελθόντος, καὶ ἐξέφρασε πολλὰς εὐχαριστίας εἰς τὴν κυρίαν πρὸς μέγαν τῆς θαυμασμόν.

— Χάρis εἰς ἡμᾶς, εἶπεν, ἐπεσκέσθητε ὅλα τὰ μουσεῖά μας· ἄνευ τῆς περιστάσεως ἐκείνης καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν θὰ τὰ ἐγνώριζα, διότι ἐκτοτε οὐδ' ἅπαξ ἔλαβα καιρὸν νὰ τὰ ἐπισκερθῶ.

Πλὴν τῶν προϋόντων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἀμερικὴ ἐξάγει εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τινος ἡρχιστο παρέρχουσα εἰς αὐτὴν καὶ διάφορα εἶδη κινήσιν. Κατὰ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τὸ παρελθὸν ἔτος μόναι αἱ πόλεις Chicago καὶ Saint-Louis ἀπέστειλαν εἰς Ἀγγλίαν κινήσιν ἀξίας δύο καὶ ἡμίσεως ἑκατομ. δολλάρ. Τελευταῖον δὲ κατὰ τὴν μὴ τὸν Saint-Louis ἔλαβε παραγγελίαν ἐκ Λονδίνου, ὅπως ἀποστείλῃ 1600 δωδεκάδας ὀρυγῶν, 700 δωδεκάδας ἰνδικῶν ὀρνίθων καὶ 1700 δωδεκάδας κοινῶν ὀρνίθων.

Εν Αὐστραλίᾳ ἀνεκαλύφθη πρὸ ὀλίγου πλούσιον μεταλλεῖον χρυσοῦ, εἰς οὗ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Σύδνεϋ. Τὸ πρᾶγμα ἅμα γνωστὸν παρήγαγε μεγάλην συγκίνησιν παρὰ τοῖς κατοικοῖς, οἵτινες ἀθρόοι συρρέουσι κατ' ἐκάστην εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ εὐρέθη τὸ πολύτιμον μέταλλον. Πρὸς ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ ἤρξαντο ἀμέσως αἱ ἐργασίαι, ἃν καὶ ἡ ἔλλειψις ὕδατος μεγάλως παρεκωλύει αὐτὰς ἐν ἀρχῇ, πάνταχού δὲ ἐν τοῖς πέριξ ἤρξατο ἀμέσως ἀνιδρῶμεναι σιχηναὶ καὶ καλύβαι, αἵτινες ὁσμήρει πολλαπλασιάζονται.

Ὁ κινήτος πύργος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου ἐν Τροίᾳ τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάσθη ὁλόκληρος ἐκ συμπίεσθιμου χάρτου, καίτοι δ' ἔχων διάμετρον 28 ὁλῶν πρὸς τὸν ἄξονα, εἶνε νῦν τοσοῦτον ἐλαφρὸς, ὥστε δι' ἐλαχίστης δυνάμεως κατορθοῦται ἡ περιστροφικὴ κίνησις αὐτοῦ.

Εἰς ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χημικῶν μέσων πρὸς σφραγίσιν λινοστολῶν, σινδάνων, χειρουργικῶν κλπ.

Sulfate de manganèse (Θεικ. μαγγάνιον)	4 gr.
Eau distillée (ῤῥῶν ἀπεσταγμένον)	4 "
Sucre en poudre (Ζάχαρις λεπτὴ)	8 "
Noir de fumée (Καπνὸς)	2 "

Ἀναμειχθέντων τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεῖται πηλὸν μίγμα, δι' οὗ, ὡς διὰ τυπογραφικῆς μελέτης ἀλείφουμεν τὴν σφραγίδα καὶ σφραγίζομεν τὸ ὕφασμα· ἀφ' οὗ δὲ ξηρανθῇ ἐμβάπτουμεν αὐτὸ εἰς διάλυσιν ἀρκετὴν καυστικῆς ποτάσεως καὶ τὸ ἀφίνομεν νὰ ξηρανθῇ πάλιν· ἔπειτα δὲ τὸ πλύνουμεν δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ τὰ ἐκτυπώμεντα μένουσιν ἑσχεῖ ἀνεξίτηλα.

ΑΘΗΝΑΙ, — ΤΙΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΣ ΠΑΛΑΤΙΑ «ΜΟΝΟΙΣ»